

REQUIEM FOR GREECE

...ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015

...ακόμα πιο παράξενες νύχτες

στον Γιώργο, τον Χάρη, την Νατάσα, τον Άλεκ, τον Κωστή, τον Γιώργο, τον Χάρη, τον Μιχάλη, τον Νίκο, τον Πέτρο, τον Νίντζα, τους καταπληκτικούς μας narrators που βοήθησαν και υποστήριξαν εμάς και το παιχνίδι μας σε κάθε ευκαιρία,

στους παίκτες μας, που ξοδεύουν την δημιουργικότητά τους και τον χρόνο τους για να συμμετέχουν σε αυτό το μεγάλο κουβάρι από ιστορίες,

σε εσάς τους αναγνώστες, που ρίχνετε μια ματιά στον κόπο μας, ελπίζοντας ότι μια μέρα, θα σας δούμε και εσάς στο παιχνίδι μας.

“Θα σου πω μια ιστορία”. Έτσι ξεκινούσε η πρώτη γραπτή απόπειρα να επικοινωνήσουμε την δουλειά μας για το Requiem for Greece, και είναι ωραίο που μπορούμε να συνεχίζουμε να έχουμε τέτοιες ιστορίες να λέμε, σε εσάς που ενδιαφέρεστε να μάθετε.

Το Requiem for Greece, είναι η πρώτη μεγάλη προσπάθεια να στηθεί ένα Live Action Role Playing Game (LARP) σε ολόκληρη την Ελλάδα. Η ιδέα ξεκίνησε το 2011, όταν ο Δημήτρης και ο Αλέξης, δυο φίλοι που σπούδαζαν μαζί στο Ηράκλειο Κρήτης, είχαν ήδη απομακρυνθεί γεωγραφικά, και εγκαταστάθηκαν στην Αθήνα και στην Θεσσαλονίκη αντίστοιχα.

Τότε δημιουργήθηκαν οι πρώτες ιδέες, ο Πρίγκηπας Αντώνιος των Αθηνών, ο Πρίγκηπας Μιχαήλ της Θεσσαλονίκης, μια παγκόσμια συνωμοσία από αιμοδιψείς κυνηγούς της νύχτας, ο βρικόλακας Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος.

Οι προσπάθειες για να οργανωθεί και να ευδοκιμήσει το παιχνίδι στην μορφή που υπάρχει σήμερα, βρήκαν μεγάλες αντιστάσεις. Στο ίντερνετ και τα κοινωνικά δίκτυα εμφανίστηκε μόλις ένας* ενδιαφερόμενος, και μέσω εκείνου, άλλοι δύο παίκτες, και έτσι άρχισαν να παίζουν ένα tabletop παιχνίδι που θα αποτελούσε μια εισαγωγή για το LARP. Οι τρεις έγιναν τέσσερις, και οι τέσσερις έγιναν πέντε, και σιγά σιγά, μπήκε η πρώτη σπίθα ότι κάτι μπορεί να γίνει για να ξεκινήσει το LARP.

Κι όμως, η πρώτη προσπάθεια να μαζευτούν υποψήφιοι παίκτες απέτυχε παταγωδώς, και το παιχνίδι παρέμεινε μια κλειστή προσπάθεια. Ο χρόνος πέρασε, ήσυχια και χωρίς άλλες προσπάθειες ή προοπτική, μέχρις ότου, στα τέλη του 2013, ο Δημήτρης είπε να κάνει μια τελευταία προσπάθεια να συγκεντρώσει ενδιαφερόμενους για το LARP.

Τον Γενάρη του 2014, υπήρχαν 12 καρέκλες στην πρώτη συγκέντρωση, και εμφανίστηκαν τελικά 18 ενδιαφερόμενοι. Τον Φλεβάρη έγινε το πρώτο session του παιχνιδιού στο πατάρι ενός καταστήματος στην Αθήνα, με 14 βρικόλακες να εμφανίζονται για να παίξουν. Γρήγορα άρχισε να συγκεντρώνεται και κόσμος για να παίξει στην Θεσσαλονίκη, και τον Μάιο το πρώτο session έγινε εκεί που τρέχει ακόμα το παιχνίδι, σε ένα πολύ θεατρικό υπόγειο κοντά στην Ρωμαϊκή Αγορά.

---

* Ο Γιώργος είναι ο άνθρωπος που έχει την μακροβιότερη ενασχόληση με το Requiem for Greece, και είναι συχνά η ώθηση που χρειαζόμαστε πολλές φορές για να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας.

Γρήγορα η ιδέα έφτασε στο Ηράκλειο, με τον Νίκο να ενώνεται με την ομάδα των Storytellers και να ξεκινάει από Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου και στην Κρήτη. Το παιχνίδι ξαφνικά είχε σχεδόν 50 παίκτες σε όλη την Ελλάδα, και δεν υπήρχε Σαββατοκύριακο που δεν γινόταν ένα LARP κάπου στην Ελλάδα.

Τον Οκτώβριο της ίδιας χρονιάς, το παιχνίδι είχε την πρώτη του εμφάνιση σε Convention, στο Φάντασुकon στις Σέρρες, και αμέσως μετά, στην Θεσσαλονίκη, ήταν η πρώτη φορά που από μία πόλη συνάντησαν παίκτες από μια άλλη, τα τρία παιδιά από Αθήνα που ανέβηκαν για το Convention. Τον Νοέμβρη, βεβαίως ήταν η δεύτερη, στην έκθεση “Μισό Λεπτό”, και σιγά σιγά η παρουσία του παιχιδιού απλωνόταν όλο και περισσότερο.

Τον Φλεβάρη του 2015, στα γενέθλια του παιχιδιού, είχαμε την πιο μεγάλη συνάντηση παικτών, με πάνω από 35 άτομα να βρίσκονται στον ίδιο χώρο και να παίζουν, από την Αθήνα, την Θεσσαλονίκη, το Ηράκλειο. Μια μαγική ημέρα, για όλους μας. Η ημέρα που πολλοί, τόσο παίκτες, όσο και οι χαρακτήρες που υποδύονταν, έδωσαν ανθρώπινο πρόσωπο σε όσους μέχρι τότε μιλούσαν ηλεκτρονικά ή μέσω των Storytellers.

Στους μήνες που πέρασαν, η καθημερινότητα και οι προσωπικές ζωές, έφεραν άλλα δυο άτομα στην ομάδα των Storytellers, τον Χάρη και τον Χάρη, να διαχειρίζονται την καθημερινότητα του παιχιδιού στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη, από τον Σεπτέμβρη και μετά. Και τώρα, στην αυγή του τρίτου κύκλου της μυθοπλασίας μας, είμαστε εδώ με αυτό το βιβλίο.

Είναι ένα βιβλίο με μικρές ιστορίες από τους παίκτες μας, γραμμένο με τη ύφος του καθένα, που εστιάζει στην ουσία και την ψυχοσύνθεση των χαρακτήρων που υποδύονται. Γεμάτο με συναισθήματα και εικόνες αυτών των σκοτεινών πλασμάτων που εδώ και τόσο καιρό γεμίζουν τα μυαλά μας, ξεχειλίζοντας σε αυτές τις σελίδες, μιλώντας για ματωμένα στενά και σκοτεινές γωνίες, υπόγειες συνωμοσίες και νεκρά μάτια που δεν μπορούν να δουν αυτές τις παράξενες ημέρες.

Μπορούν μόνο να βλέπουν ακόμα πιο παράξενες νύχτες.

Δημήτρης Λαζάρου
Αλέξης Μαυρωνάς

Περιεχόμενα

Επενδύοντας στο μέλλον	1
Φως	7
Ημερολόγιο ενός Ωνάση	11
Μαρία	15
Τόσο μακριά κι όμως τόσο κοντά	21
Shadows Follow	25
Κήρ	29
Τάγμα Ταγμάτων	33
Η ζήλια, η απορία, το τίμημα	37
Ένα ασυνήθιστο δείπνο	45
Σαν σήμερα	49
Ο εναγκαλισμός του καινούργιου κόσμου	57
Θάνατος, μια νέα αρχή	61
Ταξίδι στην Ντία	65
Burden from the Past	69

Επενδύοντας στο μέλλον

Ιερεμίας Βεργής

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Ήδη από της αρχές της δημιουργίας της, στις αρχές του 1800, η δημοσιογραφία ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με την πολιτική, αν όχι απόρροιά της. Για πάρα πολλά χρόνια οι δημοσιογράφοι αποτελούσαν πρόσωπα δημόσια, με κύρος και δύναμη, υπολογίσιμη δύναμη στο πολιτικό στερέωμα. Καθώς προχωρούσε η τεχνολογία, όλο και περισσότερος κόσμος αποκτούσε πρόσβαση στις εφημερίδες και τα περιοδικά, καθώς και στα νέα μέσα ενημέρωσης που δημιουργήθηκαν, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Αυτή ακριβώς η πρόοδος οδήγησε σε μια επανάσταση, πολύ διαφορετική από τις επαναστάσεις που εμείς οι παλαιότεροι θυμόμαστε. Ήταν μια επανάσταση σιωπηλή, αναίμακτη, τουλάχιστον σε πρώτο επίπεδο, και σηματοδότησε την έναρξη μιας νέας εποχής, την εποχή της πληροφορίας. Όλο και περισσότερος κόσμος άρχισε να ενημερώνεται, να μορφώνεται, να αποκτά άποψη για πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η δύναμη του κάθε δημοσιογράφου ως περσόνα να μειωθεί δραματικά. Μην με παρεξηγήσετε, δεν εννοώ την δύναμη της δημοσιογραφίας γενικά. Αυτή, καθώς είχε αποδέκτες όλο και περισσότερο κόσμο, αυξήθηκε κατακόρυφα, σε σημείο που μπορεί να σηκώνει και να ρίχνει κυβερνήσεις. Αυτό που εννοώ είναι πως, καθώς τα μέσα ενημέρωσης αυξήθηκαν λόγω μείωσης κόστους, οι δημοσιογράφοι πλήθυναν σε αριθμούς, πράγμα που μείωσε πολύ την ατομική δύναμη του καθενός. Από μια χούφτα ανθρώπων σε μια πόλη, που γυρνούσαν στις Βουλές και τα Υπουργεία, με νοοτροπία αυλικών σε βασιλικά παλάτια άλλων εποχών, έχουμε πλέον πλήθη και πλήθη δημοσιογράφων και δημοσιογραφίσκων, με διαφορετικό επίπεδο μόρφωσης, με διαφορετικά αντικείμενα με τα οποία πραγματεύονται, δημοσιογράφοι που δεν είναι μέλη της αστικής τάξης, κακοπληρωμένοι, χωρίς κοινωνική υπόσταση. Ακόμη υπάρχει αυτή η χούφτα των “εκλεκτών”, αλλά είναι πιο αποδυναμωμένη από ποτέ, χάρη στο δημοσιογραφικό έργο των υποδεέστερών τους, που δεν χάνουν ευκαιρία να δείξουν στον κόσμο πόσο “βρώμικη” είναι αυτή η παρτίδα.

Και εκεί που αυτή η δύναμη μειωνόταν ολοένα και περισσότερο, συνέβη κάτι απρόσμενο. Η υιοθέτηση του διαδικτύου ως ακόμη ένα μέσο ενημέρωσης, άλλαξε το παιχνίδι ριζικά. Το γεγονός πως κάθε άνθρωπος μπορεί να δράσει ως δημοσιογράφος, να διατυπώσει μια άποψη η οποία, δυνητικά, μπορεί να φτάσει οπουδήποτε στον κόσμο, δημιούργησε ένα χάος. Τα παλαιότερα μέσα προσπαθούν να ξελιχθούν ενώ, ταυτόχρονα, νέοι άνθρωποι που γεννήθηκαν μέσα σε αυτόν τον κόσμο, έφτασαν να προηγούνται αυτών που, ενώ είναι πολύ περισσότερα χρόνια στον χώρο, προσπαθούν να κατανοήσουν αυτήν την νέα κατάσταση. Θα περίμενε, λοιπόν, κανείς, αφού όλοι είναι εν δυνάμει δημοσιογράφοι, η ατομική δύναμη του καθενός να πέσει ακόμη πιο πολύ. Το χάος, όμως, δεν έχει κανόνες. Και το χάος δημιουργεί ευκαιρίες. Έτσι, άνθρωποι με δυνατό λόγο, με ισχυρή άποψη, με έξυπνες τοποθετήσεις, νέοι από κάθε λογής οικονομεία, καταφέρνουν σε απίστευτα γρήγορο χρόνο να αποκτήσουν κοινό, άτομα που

συμμερίζονται τις απόψεις τους, υποστηρικτές και ακόλουθους, με αποτέλεσμα να αποκτούνε μέσα σε λίγα χρόνια, σε πολλές περιπτώσεις μόνο μερικούς μήνες, ισχύ λόγου και δύναμη που, παλιότερα θα έπαιρνε μισή ζωή σε έναν δημοσιογράφο ή και πολιτικό, για να αποκτήσει. Ένας από αυτούς τους νέους ήτανε και αυτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

Είχα μια πραγματικά δύσκολη εβδομάδα. Έχω αρχίσει να ζορίζομαι στο πως θα μοιράσω τον χρόνο μου. Τρεις τηλεοπτικές εκπομπές, δύο ραδιοφωνικές και 6 podcast. Δεν λέω, γαμώ τις φάσεις, τσίμπησα 4.500 followers μέσα σε 5 μέρες, αλλά είναι τόσο έντονο το πολιτικό σκηνικό αυτές τις μέρες, που μπορεί να σου ρουφήξει όλον τον χρόνο. Άσε που είχα και πρόοδο στις παράπλευρες δραστηριότητές μου και θα ήθελα να προχωρήσω και αυτό. Θυμάσαι που σου έλεγα για έναν man που έχω πετύχει σε κάποιες δεξιώσεις; Εκείνον που του μιλάει όλη η μπουρζουαζία της πούτσας της πόλης μας, αλλά καμιά άκρη μου δεν φαίνεται να τον γνωρίζει; Ε, λοιπόν, άκου τί συνέβη!

Έσκασα την Δευτέρα στην Αθήνα για να κάνω το podcast για το site εκείνων των κωμικών. Δεν μπόρεσα να κλείσω αεροπορικό για βράδυ, οπότε λέω δεν γαμείται, φεύγω Τρίτη πρωί και πάω το βράδυ να δω κανένα liveάκι. Να βγάλουμε και κάνα γούστο, μην είμαστε συνέχεια στην πίεση. Πάω, που λες, Μοναστηράκι, και εκεί που πίνω αμέριμνος την μπυρίτσα μου, τί να δω; Αυτός! Έχω φάει όλη την Θεσσαλονίκη να βρώ ποιός είναι και τον πετυχαίνω από το πουθενά στην Αθήνα! Παίρνω, λοιπόν, ένα ποτάκι και κάθομαι και τον παρακολουθώ. Η ώρα πέρασε κάπως βαρετά, κόσμος ερχόταν και με χαιρετούσε και δεν είχα καν στο μυαλό μου να έχω στημένη την εικόνα μου, δεν με απασχολούσε η μπάντα, τίποτε. Μόνο αυτός με ενδιέφερε. Τον είδα να μιλάει σε 2-3 τύπους, καλοντυμένους, φαινότουσαν “σημαντικοί”, σαν τους “σημαντικούς” της Θεσσαλονίκης. Ξερνάω. Όσπου, ξαφνικά, συμβαίνει το εξής: Θυμάσαι την Γιώτα, που πηδούσα στο 10 έτος; Την ΠΑΣΠίτισσα, το ξέκωλλο; Ε, λοιπόν, δεν ξέρω τί έχει καταφέρει στην ζωή της, πάντως εμφανίζεται από το πουθενά, καλοντυμένη και αφεγάδιαστη και πάει και του μιλάει! Όχι πεσιματική, φαινότανε να τον γνωρίζει. Μιλούσανε για καμιά ώρα, όσπου έφυγε και πήγε και κάθησε στην άκρη του μπαρ. Μετά από λίγο είδα τον τύπο να φεύγει. Επιτέλους, είχα την ευκαιρία μου!

Πλησιάζω την Γιώτα και πιάνουμε κουβέντα. “Χάρηκε πολύ” που με είδε. Αρχίδια. Είχαμε να βρεθούμε 8 χρόνια, δεν με έκανε ποτέ accept όταν την έκανα add, αλλά τώρα που απέκτησα όνομα είναι μέσα στην γλύκα. Υποκρισία στο φούλ. Τέσπα, με βολεύει αυτήν την στιγμή. Μιλήσαμε λίγο για αυτήν, μιλήσαμε λίγο για μένα, όσπου έφερα την κουβέντα εκεί που ήθελα. Την ρώτησα ποιός είναι ο τύπος. Πάγωσε αμέσως. “Ενδιαφέρεσαι για την δουλειά σου;”, με ρωτάει. “Ναι”, της απαντάω. Μου αρχίζει κάτι μαλακίες τύπου ότι είμαι πολύ καυστικός,

δεν θέλει να τον εκθέσω, γιατί αν μάθει ότι τον πλησίασα μέσω αυτής θα βρεί μπελά και διάφορα τέτοια. Την πίεσα όσο μπορούσα, αλλά τίποτα. Ούτε το όνομά του δεν μου είπε. Φιάσκο η βραδιά. Τουλάχιστον καταλήξαμε σπίτι της. Κάτι είναι και αυτό.

Παρασκευή μεσημέρι γυρνάω σπίτι. Στην είσοδο της πολυκατοικίας βρίσκω ένα γράμμα. Γράμμα! Ποιός στέλνει γράμματα σήμερα, είναι δυνατόν; Όνομα αποστολέα δεν είχε. Ανεβαίνω πάνω και το ανοίγω. “Πέρασα πολύ ωραία την Δευτέρα, να ξέρεις. Μπήκα σε μεγάλο κόπο για να το βρώ αυτό, σε παρακαλώ μην με εκθέσεις. Και να είσαι όσο πιο κόσμιος γίνεται. Αν ξανακατέβεις Αθήνα, θα ήθελα να σε ξαναδώ. Φιλιά παντού, Γιώτα.” Κοιτάζω το δεύτερο χαρτί. Πρόσκληση σε μια δεξίωση σε ένα σπίτι, με διεύθυνση στην πλατεία Αριστοτέλους. Γιωτάρρα, είσαι μεγάλο αλάνι! Η πρόσκληση είναι για το επόμενο Σάββατο. Έχω μια βδομάδα να προετοιμάσω τις δουλειές μου ανάλογα. #excited_as_fuck !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

Πάντα πίστευα πως πρέπει να συμβαδίζεις με την εποχή σου. Είναι μια από τις αρχές με τις οποίες πορεύομαι. Δεν είναι πάντα εύκολο, αλλά καταβάλλω το μέγιστο δυνατό των προσπαθειών μου. Ειδικά για όποιον πραγματεύεται τόσο με τα πολιτικά, όσο και με τα πολιτιστικά, επιβάλλεται να είσαι φρέσκος, αν δεν θέλεις να παραγκωνιστείς. Έτσι, έχω δει με μεγάλο ενδιαφέρον την όλη κατάσταση με το διαδίκτυο. Αν υπήρχε ένα εργαλείο σαν αυτό όταν ήμουν νεότερος, τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο εύκολα σε εκείνες τις δύσκολες εποχές. Αποφάσισα, λοιπόν, να επενδύσω σε αυτό, συνεισφέροντας οικονομικά σε διάφορες σελίδες. Έτσι, δίνω ευκαιρία σε ανθρώπους να δουλέψουν, κερδίζοντας πληροφορίες εκ των έσω για οτιδήποτε συμβαίνει στον κόσμο, επηρεάζω γνώμες και απόψεις πολύ περισσότερων ανθρώπων από αυτούς που μου επιτρέπει το αίμα μου και, παράλληλα, προωθώ τις εκδηλώσεις και τα μαγαζιά μου. Είναι, πραγματικά, υπέροχο το πόσο έχω διευκολυνθεί σε πολλά πράγματα.

Εδώ και κάποιον καιρό έχει πέσει στην αντίληψή μου ένας νεαρός. Ο τύπος ξεκίνησε από σχόλια στο Twitter, στην συνέχεια έκανε blog και κατέληξε να είναι περσόνα, με πάνω από 100.000 followers και πολιτική άποψη, την οποία συμμαρίζονται ακόμη πιο πολλοί και όλα αυτά, μέσα σε λιγότερο από 2 χρόνια. Έχει ξεμπροστιάσει πολιτικούς, δημοσιογράφους, επιχειρηματίες, χωρίς να του κάνει κανείς τίποτα. Αυτό το τελευταίο με έβαλε σε υποψίες πως είναι ghoul κάποιου. Όποιος και να ήταν αυτός, σίγουρα παίζει το παιχνίδι που παίζω και εγώ και, με τόσο τεταμένα τα πράγματα στην πολιτική σκηνή φέτος, θέλω να ξέρω ποιός κρύβεται πίσω του, τί θέλει και πως μπορεί να βγει από την μέση για να μην με ενοχλήσει. Έτσι, άρχισα να τον παρακολουθώ στενά, ρωτώντας, παράλληλα, τις επαφές μου σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Μετά από μήνες, δεν είχα πραγματικά τίποτα στα χέρια μου. Είναι δυνατόν ένας πιτσιρικάς να έχει τέτοια ισχύ στον λόγο του και να καταφέρνει να έχει πρόσβαση σε πληροφορίες στις

οποιές δυσκολεύομαι να φτάσω ακόμα και εγώ, με μόνο κίνητρο το πάθος; Αν είναι έτσι, νομίζω πως έχω εντοπίσει κάτι περισσότερο από έναν blogger...

Αρχικά, έπρεπε να μιλήσω με τον Μιχαήλ, καθώς ορίζει το πρωτόκολλο. Αφού πήρα τις ευλογίες του, έπρεπε να ξεκινήσω την δράση. Λόγω πολιτικών γεγονότων, ήμουν αρκετές φορές στην Αθήνα. Μια από αυτές τις φορές, μοιράστηκα αυτήν μου την επιθυμία με τον αγαπητό μου φίλο, Μπάμπη Παπαδόπουλο. Αυτός προσφέρθηκε να με βοηθήσει. Ο νεαρός, άλλωστε, πέρασε τα χρόνια των σπουδών του στην Αθήνα, οπότε σίγουρα θα έχει γνωριμίες και εκεί.

Ένα βράδυ, ο Μπάμπης με πήρε τηλέφωνο ιδιαίτερα ενθουσιασμένος. Μου είπε πως ένα από τα κορίτσια του ήταν στο ίδιο έτος με αυτόν. Ανέλπιστη τύχη! Αφού βρήκαμε και το σημείο επαφής, έβαλα μπρός την πλεκτάνη μου. Φρόντισα να εμφανίζομαι σε εκδηλώσεις που ήμουν σίγουρος ότι θα πήγαινε. Κινήθηκα με τρόπο που θα του κινούσε την περιέργεια και το αίμα μου με βοήθησε να την ενισχύσω. Αφού έχει τσιμπήσει το δόλωμα και αφού φρόντισα να μην καταφέρει να φτάσει ποτέ μόνος του σε μένα, πέρασα στο τελικό στάδιο. Έβαλα μια από τις σελίδες που σπονσοράρω στην Αθήνα να τον καλέσει για γυρίσματα. Το μόνο που απέμενε είναι να εμφανιστώ μπροστά του και τα υπόλοιπα θα τα έκανε μόνος του, με την βοήθεια του κοριτσιού του Μπάμπη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

Η διεύθυνση βρισκότανε στην γωνία Αριστοτέλους και Παραλιακής. Ένας φουσκωτός ήτανε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Του έδειξα την πρόσκληση και μου είπε να ανέβω στο ρετιρέ. Εκεί, έδειξα την πρόσκλησή μου σε έναν άλλον φουσκωτό και πέρασα μέσα. Ένα πελώριο loft, και γω δεν ξέρω πόσα τετραγωνικά, προσεγγμένο και ντιζαϊνάτο ως την τελευταία του γωνία. Και μέσα πολλές λαός. Πολλά τα γνώριμα πρόσωπα, επιχειρηματίες, πολιτικοί, μαγαζάτορες και δημοσιογράφοι της πόλης. “Θα βγάλουμε ψωμί σήμερα”, σκέφτηκα. Τράβηξα αρκετά βλέμματα καθώς μπήκα, σίγουρα πολλοί ενοχλούνται από την παρουσία μου εδώ, φοβούνται ότι θα σκαλίσω τις βρομιές τους. Δεν είμαι όμως εδώ γ’αυτούς. Είμαι γ’αυτόν το τύπο, που είναι στο κέντρο της σάλας και μιλάει με κόσμο, αυτόν τον τύπο που, ενώ δεν έχω ιδέα ποιός είναι, φαίνεται σίγουρα ο σηματικότερος άνθρωπος της βραδιάς. Σε κάποια φάση, όχι πολύ αφότου μπήκα, τα βλέμματά μας συναντήθηκαν. Με κοιτάει, χαμογελάει ήρεμος και έρχεται προς το μέρος μου. “Καλησπέρα σας. Ιερεμίας Βεργής, επενδυτής στον Πολιτισμό. Καλωσήρθατε.” Για ένα δευτερόλεπτο νομίζω σταμάτησε η καρδιά μου από το άγχος, πρίν με ηρεμήσει ξανά το χαμόγελό του. “Καλησπέρα σας. Είμαι ο...” “Γνωρίζω πολύ καλά ποιός είστε νεαρέ μου...”, με διέκοψε, “...σας περίμενα. Δώστε μου λίγο χρόνο να χαιρετίσω μερικούς ακόμη καλεσμένους, απολαύστε την βραδυά και θα έχουμε τον χρόνο μας να τα πούμε. Θα σας περιμένω αργότερα στο μπαλκόνι.” Έχω μείνει σέκος. Με περίμενε; Νεαρέ μου; Με περνάει μόνο

λίγα χρόνια. Τί φάση; Πραγματικά με έχει κυριεύσει η περιέργεια με τον τύπο. Παίρνω ένα ποτό από το μπάρ να ηρεμήσω και περιφέρομαι. Όλοι τους στημένοι, κουβέντες περί ανέμων και υδάτων, τίποτε διαφορετικό από αυτό που περιμένα από τέτοιους τύπους. Σε κάποια φάση, βγαίνω στο μπαλκόνι. Εκεί, όντως με περιμένει αυτός. “Είπατε πως με περιμένατε. Περί τίνος πρόκειται;”. “Μην βιάζεστε, νεαρέ μου. Όλα στην ώρα τους. Καθήστε”. Μην μπορώντας, πραγματικά, να κάνω κάτι άλλο, έκατσα. “Η αποψινή νύχτα θα είναι πολύ μεγάλη, είτε”. Κάπου εκεί χάνω τις αισθήσεις μου.

Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι να βρίσκομαι σε ένα δωμάτιο. Εκεί υπήρχε μόνο ένα κρεβάτι, ούτε άλλα έπιπλα, ούτε παράθυρα ούτε τίποτα. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη και μάταια προσπαθούσα να την σπάσω. Ξεκίνησα να ουρλιάζω, καμία ανταπόκριση στις φωνές μου. Κάθησα στο κρεβάτι και έκλαψα. Έκλαψα τόσο πολύ που έτρεξε αίμα από τα μάτια μου. Μην μπορώντας να κάνω τίποτα, αποδυναμωμένος από την ακατανίκητη αίσθηση πείνας που είχα, σε κάποια φάση κοιμήθηκα. Όταν ξαναξύπνησα, τρόμαξα πολύ. Ένας άστεγος βρισκότανε στην άκρη του δωματίου μου, σε κατατονική κατάσταση. Δεν ξέρω τί συνέβη στο κεφάλι μου, αλλά μην μπορώντας να ελέγξω τον εαυτό μου, όρμησα και τον δάγκωσα. Όλα ήτανε θολά, όλα γίνανε τόσο γρήγορα. Θεέ μου, τί εκανα; Σκότωσα έναν άνθρωπο! Του ήπια το αίμα. Τί μου συμβαίνει; Ήμouνα πανικόβλητος, ούρλιαζα, έκλαιγα, χτυπούσα τον τοίχο, χτυπούσα την πόρτα. Τίποτα. Και η πείνα μου είχε σταματήσει. Τί μου έχει κάνει αυτός ο μπάσταρδος;

Πέρασα κάποιες μέρες ακόμη στην ίδια κατάσταση. Όσπου μια μέρα, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα αυτός. “Καλησπέρα, παιδί μου”, είπε...

Φως

Cassandra Malkav

Φεβρουάριος.

Η νύχτα είναι κρύα, αλλά έχω πάψει να ενοχλούμαι από τις καιρικές συνθήκες δυσόμιση χρόνια τώρα. Παρόλα αυτά είμαι ντυμένη αναλόγως – από απλή συνήθεια πλέον– και περπατώ στους σχεδόν εγκαταλελειμμένους δρόμους της βιομηχανικής περιοχής αναζητώντας την αποθήκη που μου είχε περιγράψει ο Δόκτωρ Κωνσταντίνος. Έχω αργήσει μισή ώρα. Ο Δόκτωρ είναι ήδη εκεί περιμένοντας νωχελικά με ένα μισοσβησμένο τσιγάρο στο στόμα, πλάι στον Ιάσωνα. Με κοιτάζει με ένα βαριεστημένα επικριτικό βλέμμα σαν να μου λέει «αργήσες» αλλά οι λέξεις ποτέ δε βγαίνουν από τα χείλη του. Δε χρειάζεται έτσι κι αλλιώς.

Με την άφιξή μου το Τάγμα είναι πλέον μαζεμένο στο σύνολό του για την πόλη, κάτι που δε γίνεται ιδιαίτερα συχνά ακόμα και για τους μειωμένους αριθμούς μας. Η σημερινή νύχτα είναι μια εξαίρεση, μια συλλογική προσπάθεια στην προώθηση της έρευνάς μας για αυτό-βελτίωση. Όπως υπονοεί και η ίδια η λέξη, κάτι τέτοιο είναι κατά βάση προσωπικό θέμα του καθενός, είναι όμως κοινή πρακτική του Τάγματος να μοιραζόμαστε κάποιες εμπειρίες ή μεθόδους μεταξύ μας. Φυσικά, δεν υπάρχει κάποια πεπατημένη οδός που να δουλεύει για όλους το ίδιο. Άλλωστε αν ήταν τόσο απλό θα είχαμε ήδη καταφέρει να βγάλουμε την κατάρρα από πάνω μας αιώνες τώρα. Σαν το νεότερο μέλος της ομάδας –όντας μόλις μερικούς μήνες στο Τάγμα–, έχω πολλή περισσότερη θέρμη και αισιοδοξία από τους γηραιότερους για να νιώσω τις πρώτες αλλαγές πάνω μου. Δεν έχω ζήσει ακόμα αρκετή απογοήτευση, δεν έχω χορέψει ακόμα το αιώνιο ταγκό της προσπάθειας με την αποτυχία.

Εάν ήμουν ακόμα άνθρωπος θα εξέπνεα βαθιά. Αλλά οι νύχτες αυτές έχουν περάσει προ πολλού.

«Είσαι έτοιμη;» Η φωνή του Ιάσωνα με επαναφέρει στην πραγματικότητα.

Μου ανοίγει μια βαριά σιδερένια πόρτα και τον ακολουθώ μέσα σε ένα ευρύχωρο τσιμεντένιο δωμάτιο. Στην κορυφή του δωματίου βρίσκεται ένα μεγάλο τσιγκέλι κρεμασμένο με σκουριασμένες αλυσίδες, στο βάθος βλέπω βαριές μεταλλικές χειροπέδες που προεξέχουν από το τσιμέντο, ενώ στον τοίχο αριστερά μου ένα άνοιγμα φραγμένο με ατσάλινες μπάρες είναι η μόνη μας επαφή με τον έξω κόσμο. Κάτω από το αυτοσχέδιο αυτό παράθυρο, βρίσκεται ένας πάγκος με διαφόρων ειδών εργαλεία μερικά από τα οποία δεν αναγνωρίζω καν. Ακούω την πόρτα να ασφαλίζει από την έξω μεριά και μια στιγμή αργότερα βλέπω τη μορφή του Δόκτορα να μας παρατηρεί με το ίδιο βαριεστημένο ύφος πίσω από τα κάγκελα. Αναλύουμε για λίγη ώρα, λαμβάνοντας υπόψιν τις παραμέτρους του σημερινού πειράματος. Έχω αρκετές δεύτερες σκέψεις για το τι μου ζητάει να κάνω, αλλά έχω την πλήρη συναίνεσή και τα μάτια του Δόκτορα πάνω μου.

Μερικά λεπτά αργότερα έχω ασφαλίσει τα χέρια και τα πόδια του Ιάσωνα στον απέναντι τοίχο και τον χτυπάω με τις γροθιές μου. Δε φαίνεται να του σπάω το ηθικό ούτε να του κάνω μεγάλη ζημιά ακόμα και δεμένος όπως είναι. Η σωματική του εκπαίδευση φαίνεται να έχει αποδώσει. Όμως εδώ βρίσκεται για να καταφέρει να ελέγξει το πλάσμα μέσα του και για να γίνει αυτό πρέπει πρώτα να το βγάλουμε προς τα έξω. Συνεχίζω με μεγαλύτερο ζήλο να τον γρονθοκοπώ όλο και πιο γρήγορα.

«Δοκίμασε με αυτό.» Ο Δόκτωρ μου πετάει ένα λοστό ανάμεσα από τα κάγκελα.

Τα επόμενα λεπτά είναι ένα συνονθύλευμα από χτυπήματα και προσβολές, όλα κατευθυνόμενα προς τον ακινητοποιημένο Ιάσωνα. Έχει χτυπηθεί αρκετά, παρόλα αυτά το πλάσμα αρνείται να βγει. Βάζω όλο και περισσότερη δύναμη και σταματάω μόνο όταν συνειδητοποιώ ότι σε μια άτσαλη κίνηση έχω σπάσει τον καρπό μου. Δε μου αρέσει η κατεύθυνση που παίρνει η αποψινή βραδιά και ακόμα περισσότερο δε μου αρέσει ο εαυτός μου.

«Είσαι αδύναμη, Άννα» νομίζω πως ακούω τη φωνή του Ιάσωνα – ή ίσως εκείνος δε μίλησε ποτέ, μιας και η σκέψη μου ευθυγραμμίζεται ακριβώς με αυτά τα λόγια - καθώς συγκεντρώνομαι για να κατευθύνω το αίμα μέσα μου και να επουλώσω το πρόσφατο χτύπημα. Σχεδόν απελπισμένη ακούω το δικό μου πλάσμα μέσα μου να γουργουρίζει και τα μάτια μου να σκοτεινιάζουν απότομα. Κατευθύνομαι προς την άκρη του πάγκου και πιάνω ένα μικρό φλογοβόλο.

«Με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο θα σε βοηθήσω Ιάσωνα», σκέφτομαι.

Γυρίζω στο σημείο που στεκόμουν, αυτή τη φορά με το φλογοβόλο στα χέρια. Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι τα γουρλωμένα μάτια του Ιάσωνα καθώς πλησιάζω και το Δόκτωρ να χαμογελάει σαρδόνια πίσω από το παράθυρο.

Βρίσκω τον εαυτό μου κουλουριασμένο σε μια γωνιά του δωματίου, τυλιγμένο με ουρλιαχτά, δεν είμαι σίγουρη από πού προέρχονται, όλο το δωμάτιο φαίνεται να είναι φτιαγμένο από ένα μεγάλο ουρλιαχτό, ο κόσμος γύρω μου πιο απειλητικός από ποτέ. Όταν επανέρχονται οι αισθήσεις μου και το πλάσμα έχει πλέον για τα καλά υποχωρήσει, ντρέπομαι που για άλλη μια φορά έχασα τον έλεγχο. Το πλάσμα, αυτό που οι περισσότεροι του είδους μας ονομάζουν Κτήνος, δεν ανέχεται τη φωτιά γιατί ξέρει πως η φωτιά, όπως το φως της μέρας, μπορεί να εξαυλώσει σε ελάχιστο χρόνο το σώμα στο οποίο κατοικεί. Σαν ζώο που είναι, προσπαθεί σε κάθε περίπτωση να πάρει τον έλεγχο και να οδηγήσει το σώμα του που ταυτόχρονα είναι το δικό μου σώμα μακριά από τον κίνδυνο, για να παρατείνει τη μίζερη ύπαρξη του έστω μια νύχτα ακόμα. Το πλάσμα, που καμιά φορά γυρίζει στα σωθικά μου σαν παράσιτο, το μόνο που θέλει είναι τροφή και επιβί-

ωση. Άλλωστε είναι μέρος της κατάρας. Αλλά το Τάγμα είναι γεμάτο με άτομα σαν εμάς, άτομα που αρνούνται τη δικτατορία του πλάσματος και της κατάρας και θέλουν να επιβληθούν πάνω τους προσπαθώντας κάτι που για πρώτη φορά κάποιος οργανισμός κάνει αυτόβουλα: να εξελίξουμε το είδος μας.

Κοιτάζω τον Ιάσωνα που κι αυτός έχει πλέον ηρεμήσει και πλησιάζω για άλλη μια φορά το φλογοβόλο.

Ξανά.

Αυτή τη φορά καταφέρνω να επιβληθώ στο φόβο που με κυριεύει και παρατηρώ τον Ιάσωνα που αρχίζει ένα καινούριο ρεφρέν από ουρλιαχτά καθώς πλησιάζω τη φλόγα κοντά του, προσεκτικά πάντα για να μην τον τραυματίσω, καθώς με φλόγα τέτοιου βεληνεκούς θα μπορούσε να αποβεί μοιραίο. Ακουμπάω το φλογοβόλο στο πάτωμα και με σφιγμένα χείλη περιμένω να τελειώσει η συγχορδία.

«Πως ένιωσες;», ρωτάω με νόημα.

«Νομίζω πως είμαι κοντά σε κάτι», απαντάει ξεψυχησμένα.

ΞΑΝΑ.

Η νύχτα συνεχίζεται με αυτό το ρυθμό, καθώς ολοκληρώνεται σε ένα ρέκβιεμ φόβου και υπερπροσπάθειας. Χάνω την αίσθηση του χρόνου ανάμεσα σε διαφορετικούς πειραματισμούς και στα διαλείμματα για να συζητήσουμε την πρόοδό μας και πως θα ασχοληθούμε προσωπικά ο καθένας μας από εδώ και μπρος. Η αίσθηση του πλάσματος να σαλεύει μέσα μου με κάνει να σιχαίνομαι τον εαυτό μου.

Έχοντας επιστρέψει στο καταφύγιό μου, λίγο πριν το ξημέρωμα, το μέλλον που πριν λίγες ώρες οραματιζόμουν με τόσο ρομαντισμό φαίνεται πλέον άχρωμο και γεμάτο σκιές. Αν ήμουν ακόμη άνθρωπος, ίσως ξέσπαγα σε λυγμούς. Αλλά αυτές οι νύχτες, όπως έχουμε ήδη πει, έχουν περάσει προ πολλού.

«Είσαι αδύναμη, Άννα», σκέφτομαι.

«Αλλά μια μέρα θα περπατήσεις πάλι στο φως».

Ημερολόγιο ενός Ωνάση

Odysseys Kenner Onassis

How I can erase all the darkness I have inside me. Oh well Fuck it... Μιας και ζω πλέον στην Ελλάδα θα το γράψω στα Ελληνικά.

Όταν έχεις μεγαλώσει σε μια ήπειρο που το κάθε όνειρο μπορεί να γίνει πραγματικότητα και αντί αυτού σε καταράστηκε η τύχη, όχι μια αλλά δυο φορές, τι θα έλεγες; Είμαι άτυχος;

Αν υποθέσουμε ότι υπάρχει τύχη, εσύ γιατί πρέπει να είσαι πάντα άτυχος; Γιατί όλο αυτό να συμβεί στο άτομο σου; Τα ερωτήματα είναι πολλά όμως δεν έχουν καμία σημασία μπροστά σε αυτό που θέλω να προβάλλω.

Πλέον είμαι ένα σκοτεινό πλάσμα, από εκείνα που το σκοτάδι είναι ατελείωτο μέσα τους, που για να επιβιώσουν πρέπει να κάνουν την ζωή ενός ανθρώπου εφιάλτη, ή τουλάχιστον έτσι μου έχουν μάθει.

Υπάρχει ένα τέρας μέσα μου που ζητάει μέρα με την μέρα όλο και περισσότερο αίμα, όλο και περισσότερη ζωή και είμαι υποχρεωμένος να το ταΐζω και να το μεγαλώνω παρέα με το Σκοτάδι, τον καλύτερο του φίλο, αυτόν που θα τον συντροφεύει αιώνια. Μεγαλώνουν ταυτόχρονα και γίνονται πιο απαιτητικά.

Γιατί να μην προσπαθήσω να κρύψω αυτήν την φύση ή να την καταπολεμήσω; Εδώ ταιριάζει και η πρώτη μου κατάρα. Δεν είναι ότι τα βάζω με τον εαυτό μου,

ούτε ότι προσπαθώ να ξεφύγω από όλο αυτό, δεν είναι καν ότι δεν έχω μάθει να «ζω» με τα όσα έχω ήδη. Είναι ότι όλο αυτό το μοιράζομαι με κάθε πλάσμα που με κοιτάει! Και μιλάω κυριολεκτικά. Δεν υπάρχει τίποτα που να τολμά να με κοιτάει στα μάτια και να μην νοιώθει το σκοτάδι που έχω μέσα μου. Να προσπαθεί παρέα με το κτήνος να εισχωρήσουν από την κόρη των ματιών τους, βιάζοντας κάθε τους σκέψη, λεηλατώντας κάθε τους ελπίδα για ζωή κι αυτοί αποτραβούν το βλέμμα τους. Πλέον σχεδόν κανείς δεν με κοιτάει στα μάτια πέρα από τους Θαρραλέους και τους καταραμένους. Βεβαίως υπάρχει και ένα θετικό σε όλο αυτό. Θα μπορώ να ζω αιώνια! Δεν χρειάζεται να φοβάμαι τον θάνατο!

Πες μου είναι Θετικό αυτό; Να ζεις αιώνια με αυτήν την κατάρα; Ευτυχώς, όσο περνάνε τα χρόνια όλο και πιο εύκολα θα ταΐζω το σκοτάδι μέσα μου! Όχι δεν είναι μόνο αυτό! Θα στο πω ευθέως να το ξέρεις. Είμαι απόγονος του Ωνάση και εάν νομίζεις ότι η κατάρα είναι φήμη είσαι γελασμένος.

Τι να τα κάνω όλα αυτά τα λεφτά; Όταν δεν μπορώ να τα χαρώ όπως θα ήθελα όταν δεν θα μπορώ να τριγυρίζω από εδώ και από εκεί με άλλα άτομα. Υλικά αγαθά? Δεν με γέμιζαν ποτέ. Πουτάνες; Έζησα σαν χίπης, δεν τις έχω πλέον ανάγκη! Extreme sports και αυτοκίνητα για αδρεναλίνη; Δεν μπορώ να την νοιώσω

γιατί είμαι ήδη νεκρός, δεν υπάρχει φόβος μέσα μου.

Πεθαίνω νύχτα με την νύχτα. Όλο και περισσότερο δεν θέλω να βρίσκομαι με τους ομοίαιμους μου. Αν το νικήσω πρέπει να μην χαθώ και εγώ στο σκοτάδι. Πρέπει να γίνω και εγώ κτήνος, πρέπει να γίνω το ίδιο κτήνος που έχω μέσα μου και έχω βρει την λύση. Δεν μπορώ να σβήσω το σκοτάδι που έχω μέσα μου, μπορώ όμως να το αγκαλιάσω μαζί με το κτήνος. Στην Αμερική λένε “desperate times call for desperate measures”. Έτσι και έψαξα να βρω και άλλους σαν εμένα, που να βιώνουν την ίδια κατάσταση, να με νιώθουν και πιστέψτε με δεν είναι ούτε ένας ούτε δύο, είναι πολλοί, είναι ένας ολόκληρος Κύκλος.

Τι γίνεται όμως όταν πρέπει να φύγεις; Να παρατήσεις την μοναδική ευκαιρία που είχες για να είσαι αποδεκτός σε κάτι;

Μου βασανίζεις τον εγκέφαλο, με βάζεις να κάνω στον εαυτό μου τις ίδιες ερωτήσεις κάθε νύχτα μοναξιάς; Με έχεις τρελάνει και δεν ξέρω τι να κάνω; Πως να ξεφύγω από εσένα;

Πάνε στην Ελλάδα. Ίσως να είναι μια έμπνευση για να αλλάξουν τα πράγματα. Να βιώσεις τις ρίζες σου σε μια χώρα τόσο πλούσια αλλά καταραμένη, που μπορεί να σε καταλάβει;

Αυτή ήταν η τελευταία μου μεγάλη απόφαση. Για αυτό ήρθα. Το σκοτάδι είναι μεγαλύτερο εδώ, όχι μόνο στα πλάσματα της νύχτας, αλλά και στους ανθρώπους που κυκλοφορούν τα βράδια μαζί μου. Ήταν καλή επιλογή πιστεύω. Νοιώθω το σκοτάδι μου να αντιδράει σε όλο αυτό. Το νοιώθω να παίζει μαζί με το πλάσμα μέσα μου. Η Ελλάδα είναι το λούνα παρκ τους, νοιώθω ότι το διασκεδάζουν και μαζί τους νοιώθω ότι το διασκεδάζω και εγώ. Επιτέλους αισθάνομαι ότι βρήκα έναν χώρο που μπορώ να παίζω... και τα παιχνίδια μου: Διπροσωπίες, Πισώπλατα μαχαιρώματα, Καρφώματα, Φόνοι, Ληστείες, Βιασμοί, όλα με κεφαλαίο.

How I can erase the darkness I have inside me? Oh well fuck it! I will be part of it.

Odysseys Kenner Onassis

31/10/2015

Μαρία

Γιώργος Γεωργιάδης

Οι κοινωνίες των ομόαιμων δεν είναι ούτε ανδροκρατούμενες ούτε γυναικοκρατούμενες. Είναι δυναμοκρατούμενες. Ο δυνατότερος είναι στην κορυφή και διατάζει, οι άλλοι διατάζονται. Όσο μπορείς να διατάξεις ένα άγριο ζώο...

Στις κοινωνίες των ανθρώπων τα πράγματα δεν είναι έτσι. Στις κοινωνίες των θνητών είναι εξαίρεση μια γυναίκα να ανέβει στην ιεραρχία της δύναμης και είναι ακόμα μεγαλύτερη εξαίρεση, αυτή η γυναίκα να καρπωθεί και την δόξα. Εγώ δεν ανήκα σε καμία από τις δυο εξαιρέσεις.

Το όνομα μου είναι Ιασάα και γεννήθηκα στα νησιά Orkney(Ορκάδες) στο νησί Γουεστρι. Ήμασταν μια από τις λίγες οικογένειες που δεν ήμασταν ψαράδες, άλλα ζούσαμε στο κέντρο του νησιού, κάνοντας μια δύσκολη μεν αγροτική ζωή που όμως δεν μας έλειπε τίποτα. Επτά αδέρφια, εγώ η μικρότερη και η μόνη γυναίκα της οικογενείας, αφού η μητέρα μου νωρίς είχε φύγει για την αγκαλιά της Θεάς. Είναι περίεργο, δεν θυμάμαι το όνομα των αδελφών μου, παρόλο που θυμάμαι να τους αγαπούσα, ούτε τα πρόσωπα τους, αλλά θυμάμαι τον πατέρα μου, τον Ράκνειρ και την μητέρα μου την Ρείλα.

Η παιδική μου ηλικία ήταν πολύ όμορφη. Θυμάμαι να παίζω ατελείωτα στην καταπράσινη εξοχή του Γουέστρι, αλλά και όσο μεγάλωνα, καθώς ήταν πολλά τα χέρια που ασχολιόντουσαν με τις δουλειές της φάρμας και έμενα δεν μου φόρτωναν πολλές εργασίες. Ως μικρότερη, με αγαπούσαν όλοι. Γελούσαν με τις προσπάθειες μου να βοηθήσω και όπως μου είχε πει ο πατέρας μου μια μέρα «τα αδέρφια σου και εγώ θα σου παρέχουμε τα πάντα, εσύ ζήσε την ζωή σου όσο πιο καλά μπορείς, ζήσε όσο πιο πολύ μπορείς και για τα χρόνια που έχασε η μητέρα σου». Πολλές φορές το σκέφτομαι αυτό, άραγε είχε μια σπάνια προφητική διαίσθηση ή ήταν απλώς η ευχή του πατέρα στην κόρη; Παλιά πίστευα το πρώτο, αλλά τότε δεν είχα πει νερό από τα χέρια της Θεάς.

Λίγα μαθαίναμε για τα νέα του υπόλοιπου κόσμου, και ακόμα λιγότερο μας ένοιαζε. Πάντα πίστευα ότι οι ναυτικοί και οι έμποροι ήταν υπερβολικοί. Δεν γίνεται τα νέα να ήταν μόνο πόλεμοι, αίμα, ανατροπές βασιλείων, καταστροφές βασιλείων. Θα έπρεπε να υπήρχαν και αλλά νέα. Δυστυχώς όμως δεν υπήρχαν. Μονό αυτά ήταν. Στο Μεγάλο Νησί (την Βρετανία), οι πόλεμοι δεν είχαν σταματήσει ποτέ, αφού την κατέκτησαν οι Ρωμαίοι, έφυγαν για να υπερασπιστούν την πόλη τους από άλλους κατακτητές. Όσοι έμειναν πίσω, έφεραν τους Σάξονες με χρυσό, για να τους βοηθήσουν εναντίον των Πηκτών, των πρόγονων μου. Οι Σάξονες όμως είδαν με άλλο μάτι την Βρετανία, τους άρεσε και έμειναν εκεί κατακτώντας τους Κελτορωμαίους που ήταν κάτοικοι μέχρι τότε. Για πολλά χρόνια, οι Σάξονες δεν είχαν με ποιον να πολεμήσουν και άρχισαν να πολεμάνε μεταξύ τους. Αυτό δεν σταμάτησε ούτε όταν οι Βίκινγκς, άρχισαν τις επιδρομές. Βίκινγκς... Δεν θα ξεχάσω ποτέ τον τρόπο που έφερναν τα πλοία τους, τον τρόπο που παρέλυε και τους πιο γενναίους άντρες όταν έβλεπαν στον ορίζοντα τα πα-

νιά των πλοίων τους.. Ευτυχώς εμάς μας είχαν αφήσει ήσυχους. Τους παρείχαμε ανεφοδιασμό για τα πλοία τους, ώστε να κάνουν άνετοι τις επιδρομές τους και δεν ασχολήθηκαν ιδιαίτερα με εμάς. Αυτό όμως δεν κράτησε πολύ...

Στα παιδικά μου παιχνίδια στην countryside(sic) είχα την ευλογία να γνωριστώ με την Θεά. Ήταν παντού γύρω μου, την ένιωθα αλλά δεν την έβλεπα. Μέχρι που γνώρισα την Μαρία. Η Μαρία ήταν μια γυναίκα από μια μακρινή χώρα, την Ελλάδα, είχε ασπαστεί τον χριστιανισμό και είχε ταξιδέψει παντού για να σπείρει τον σπόρο αυτής της τόσο απόλυτης θρησκείας. Ωστόσο η Μαρία ποτέ δεν ήταν χριστιανή, ήταν pagan, ιέρεια ενός αρχαίου τάγματος της κεντρικής και βόρειας Ευρώπης των Druids. Κάτω από την προστασία του χριστιανισμού, μπόρεσε να ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο, μιλώντας για τον χριστιανισμό, αλλά τα βράδια έβγαине έξω, και χόρευε γυμνή κάτω από την πανσέληνο, με όλη την αγάπη της φύσης και της Θεάς, να μπαίνει ηδονικά μέσα της. Η Μαρία με βρήκε και έμενα. Η Μαρία συνάντησε την Ιασάα και ήταν η πρώτη και ίσως η σημαντικότερη αλλαγή της ζωής μου. Μου μίλησε για όλους τους θεούς, για την Θεά, για το πώς επιδρά με την φύση και όλα τα ζωντανά πλάσματα. Μου μίλησε για άλλα πλάσματα, πανέμορφα, πανίσχυρα και απέθαντα πλάσματα, που η ύπαρξη τους και μόνο έβγαζε την γλώσσα στον Θεό του χριστιανισμού. Η ίδια δεν ήταν ομόαιμη, αλλά είχε άπιστευτες δυνάμεις. Αργότερα, κατάλαβα ότι ήταν ghoul. Τότε δεν το ήξερα, τότε ήξερα απλά ότι ήταν παντοδύναμη. Την ερωτεύτηκα. Ήταν μεγάλη σε ηλικία, αλλά ήταν μια πανέμορφη γυναίκα. Χάρηκα τον έρωτα μαζί της. Έξω σε λιβάδια υγρά από την πρωινή υγρασία, με τα αστέρια να μας κοιτάνε και την Θεά να μας αγκαλιάζει. Ήταν τα πιο όμορφα χρόνια της θνητής και της αθάνατης ζωής μου.

Τότε η Μαρία μου μίλησε για τον πραγματικό Άρχοντα των νησιών, έναν απέθαντο ο οποίος ήθελε να με γνωρίσει. Η τιμή για έμενα ήταν μεγάλη και φυσικά δέχτηκα. Μου είπε ότι θα κανόνιζε την συνάντηση για μια από τις επόμενες τρεις ημέρες.

Αυτό όμως δεν έγινε ποτέ...

Εκείνο το πρωί ο βασιλιάς της Νορβηγίας Όλαφ Α, το κατά Θεά έτος 995, στις 4 Μαρτίου αποβίβασε στρατό σε όλα τα νησιά. Η διαταγή ήταν μία, εκχριστιανισμός όλων ΑΜΕΣΑ, μέσα στην ίδια ημέρα ή όλα τα νησιά θα περνούσαν από τσεκούρι και φωτιά. Όλοι δέχτηκαν.

Μας μάζεψαν στο Μεγάλο Αρχαίο Θέατρο, ένα λίθινο κτίριο, σαν το Στόουνχεντς για να καταλάβετε, που είχαμε όλοι εμείς και λατρεύαμε την Θεά. Δεν μας ένοιαζε, χαζογελούσαμε γιατί ξέραμε ότι δεν θα είχε καμία σημασία για εμάς. Η Μαρία ήταν εκεί για να μας αποδείξει ότι μπορούμε άνετα να τους κοροϊδέψουμε. Τα πράγματα όμως δεν πήγαν καλά. Με το που μαζευτήκαμε όλοι, σε ήρεμο

κλίμα, ακόμα και οι στρατιώτες δεν ήταν σε ιδιαίτερη επιφυλακή, ήρθαν οι ιερείς τους. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ψιλή, αηδιαστική φωνή αυτού του γέρου. Αν τον έπιανα, ακόμα και τώρα, θα του ξερίζωνα την σπονδυλική στήλη.

«Υπάρχει κανείς εδώ που να γνωρίζει τις χριστιανικές παραδόσεις για να μας βοηθήσει με το μυστήριο; Είναι πολύς κόσμος εδώ και είναι αμαρτία να σας κρατήσουμε πολύ ώρα τέκνα μου»

Η Μαρία μίλησε. «Εγώ Πάτερ».

Και με σκυμμένο το κεφάλι βγήκε από το πλήθος και πήγε προς τους ιερείς. Περιπατούσε με ευλάβεια, σκυφτά και προσεκτικά, όχι με το αεράτο και δροσερό της βήμα που είχα αγαπήσει. Το είδα στον αέρα, δεν ξέρω πως, αλλά το είδα. Το δεύτερο και το τρίτο δεν τα είδα, αλλά τα άκουσα. Καρφώθηκαν στο κορμί της και αίμα τινάχτηκε παντού. Έμεινα ακίνητη, πάλι σαν σε αργή κίνηση άλλα τέσσερα βέλη έπεσαν πάνω της. Πριν καν το ήδη άψυχο κορμί της αγγίξει το έδαφος ένας στρατιώτης είχε κάνει βήμα εμπρός και με μια γρήγορη κίνηση της έκοψε το κεφάλι. Έπεσε λίγο μπροστά από τα πόδια μου, ένιωθα τα μάτια της να με κοιτούν. Άρχισα να ουρλιάζω. Επιτέθηκα με γροθιές και κλωτσιές στον ιερέα και τους στρατιώτες, ένιωθα χέρια να με κρατούν με δύναμη, να με πετούν κάτω και να με κτυπάνε κλωτσιές. Έχασα το φως και όλα έσβησαν...

Δεν ξέρω πόση ώρα μετά ξύπνησα.

Ήμουν σε ένα ξύλινο δωμάτιο, γεμάτο υγρασία, που βρώμαγε μούχλα. Δεν μπορούσα να κινηθώ και τα δυο μου χέρια ήταν αλυσοδεμένα. Το κεφάλι μου πονούσε, ζαλιζόμουν, όλο μου το σώμα ήταν πιασμένο. Δεν ήξερα τι είχε γίνει στην οικογένεια μου, η Μαρία ήταν νεκρή, κάποιος την είχε προδώσει, και εγώ ήμουν σε πλοίο. Μπορεί να μην ήξερα πολλά για τον κόσμο, αλλά ήξερα τι ήμουν εγώ μέσα σε αυτόν. Ήμουν η χαμηλότερη μορφή ζωής, πιο κάτω και από σκυλί, ήμουν σκλάβα.

Τα επόμενα 8 χρόνια που πέρασαν δεν τα θυμάμαι. Ήταν σκοτεινά χρόνια, ο δικός μου μεσαίωνας, ίδιος με αυτόν που μάστιζε την Ευρώπη. Από μπουρδέλο σε μπουρδέλο, ακόλουθος στρατών, με κάρα από χωρίο σε χωρίο, από πόλη σε πόλη από κάστρο σε κάστρο. Πέρναγα από περιοχές που δεν ήξερα τα ονόματα τους, δεν ήξερα καμία από τις γλώσσες που άκουγα, γνώριζα άρχοντες αλλά δεν ήξερα που αρχόντευαν, ανέβαινα βουνά και πέρναγα ποτάμια, ταξίδευα σε θάλασσες και με φυσούσαν αέριδες από όλη την Ευρώπη. Δεν με άγγιξε τίποτα.

Πέντε πράγματα δεν άλλαξαν ποτέ. Το φαγητό, ένας απαίσιος χυλός, που δεν ήξερα τι είχε μέσα, η απάντηση του ιδιοκτήτη μου στην ερώτησή μου—που πάμε-, «όπου υπάρχουν λεφτά», η έγνοια μου για την οικογένεια μου, η μυρωδιά

σπέρματος και ιδρώτα που είχε ποτίσει το δέρμα μου και η αγάπη μου για την Θεά μου.

Δεν μπορούσα να βρω λατρευτικούς χώρους όπως της άρμοζαν, αλλά την ένιωθα δίπλα μου συνέχεια. Δίπλα μου όταν ήμουν κρέας για τους άρχοντες και με βασάνιζαν για να βγάλουν τις διαστροφές τους, δίπλα μου όταν με έπαιρνε ασθμαίνοντας ο κάθε χοντρός πανδοχέας, δίπλα μου όταν με έπαιρνε γρήγορα ένας φοβισμένος οικογενειάρχης, δίπλα μου όταν γινόμουν όργανο διασκέδασης σε κουρασμένους στρατιώτες. Η Θεά μου, δεν με άφησε να τρελαθώ, η Θεά μου δεν με άφησε να ξεχάσω ποια ήμουν, η Θεά μου με αγαπούσε και την αγαπούσα και εγώ. Και όταν ήμουν κοντά σε φύση, μακριά από τους αστικούς καταυλισμούς τους, χωριά ή πόλεις, ανανεωνόμουν, δεν μπόρεσε ποτέ και τίποτα να με καταβάλει γιατί η Θεά μου μου κρατούσε το χέρι και φώτιζε μακριά τα σκοτάδια. Η Θεά της Νύχτας έριχνε το φως της πάνω μου και σε κάθε ανήλιαγη γωνιά αυτού του σκοτεινού βρώμικου κόσμου.

Δεν μίσησα κανέναν, οίκτο αισθανόμουν για όλους. Οίκτο και τίποτα άλλο. Ούτε και ένιωσα ποτέ την φιλία. Δεν μιλούσα καμία γλώσσα, έτσι αφού ύστερα από λίγους μήνες, τα πρώτα κορίτσια που ήμασταν μαζί, τρελαθήκαν και αυτοκτόνησαν και ο Ιδιοκτήτης τα αντικατέστησε με άλλα, κυρίως κορίτσια που αγόραζε από χρεωκοπημένους αγρότες, εγώ δεν δέθηκα ποτέ μαζί τους. Όταν κάποιος με ρωτούσε το όνομα μου, έλεγα Μαρία. Στην αρχή όχι στην ανάμνηση της αγαπημένης μου Μαρίας, αλλά για να κοροιδέψω την Αγία Μητέρα τους, που άφηνε μια κοπέλα να της κάνουν όλα αυτά οι πιστοί της. Ύστερα από χρόνια όμως, δεν με ένοιαζαν αυτά. Ύστερα από χρόνια έλεγα το όνομα Μαρία, για να μην χάσω την Ανάμνηση της Μαρίας μου.

Μέχρι που το ταξίδι με έφερε στην μεγαλύτερη πόλη του κόσμου, την Κωνσταντινούπολη. Αρχές χειμώνα του 1002...

**Τόσο μακριά κι όμως
τόσο κοντά**

Revenant

Το χειρότερο ήταν τα ουρλιαχτά.

Αντηχούσαν στην έπαυλη σχεδόν κάθε βράδυ. Το πρωί ακούγονταν μόνο λυγμοί αλλά δεν έπαυαν να στοιχειώνουν τη ζωή μου εκεί. Ανάμεσα στα υπόλοιπα καθήκοντα ενός υποτακτικού σαν κι εμένα ήταν να φροντίζω αυτοί που βασανίζονταν στα μπουντρούμια, γραφειοκρατικά τουλάχιστον, να συνεχίσουν το προγραμματισμένο ταξίδι αναψυχής τους στον επόμενο τουριστικό σταθμό. Οι υπόλοιποι ακόλουθοι σαν κι εμένα είχαν συγκεκριμένες αρμοδιότητες σε αυτή την αλυσίδα θανάτου και βεσανιστηρίων που είχε βάση το τριώροφο κτήριο κοντά στον βραχώδη κόλπο. Οι πολιτικές και κοινωνικές διασυνδέσεις ήταν ο λόγος που επιλεχθήκαμε εξαρχής από τους Ομόαιμους αφέντες μας, αλλά όχι για τα συνηθισμένα παιχνίδια διαπλοκής και δύναμης του είδους Τους.

Ο σκοπός Τους ήταν, και ακόμα είναι υποθέτω, πολύ διαφορετικός και πολύ πιο σκοτεινός από τη συνηθισμένη ατζέντα ενός Ομόαιμου. Εκεί που οι περισσότεροι προσπαθούν να διατηρήσουν την Ανθρωπιά τους και να επιζήσει ανά την πάροδο των χρόνων, η ομάδα αυτή είχε σαν σκοπό να απογυμνωθεί εξ' ολοκλήρου από τα ανθρώπινα δεσμά που περιορίζουν τους βρικόλακες από το να φτάσουν στο απόγειο των ικανοτήτων τους. Η ιδεολογία Τους, άμα μπορεί κανείς να την ονομάσει έτσι, επικεντρώνεται στη φύση του "αγνού" Κτήνου, γνωστή στους μελετητές του είδους ως «Draugur». Αυτός ο στόχος διανθίζεται από την υπέρμετρη δίψα για καταστροφή, μακελειό για την επιβολή ολοκληρωτικού χάους, που είμαι πλέον, δυστυχώς σίγουρος πως πηγάζει στο μεγαλύτερο μέρος της από καθαρά προσωπική τους επιλογή και λιγότερο από τη φύση τους σαν υπεραϊωνόβιες βδέλλες.

Η επιτηδευμένη απόλαυση και η αγαλλίαση που συνοδεύει τις φρικαλέες τους πράξεις είναι ίσως το αμέσως χειρότερο πράγμα που μπορεί να αντικρίσει κάποιος, μετά από τα απομεινάρια των νοσηρών τους απολαύσεων. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, νεαροί, μεσήλικες, ηλικιωμένοι, ευκατάστατοι ή μη, όλοι είναι πιθανά αντικείμενα πειραματισμού για αυτούς. Πώς αντιδράει κάποιος στον πόνο, τον τραυματισμό, τη στέρηση, την απελπισία, την ανάπαυλα, την επούλωση, την ελπίδα για λύτρωση; Πόσους τέτοιους συναισθηματικούς και ψυχολογικούς κύκλους μπορεί να αντέξει η ψυχή και ο νους του πριν καταρρεύσει και αυτά μαζί με το σώμα ; Τι είδους Ομόαιμοι γίνονται αυτοί; Είναι πιο κοντά στο απόλυτο Κτήνος;

Τέτοιες παρατηρήσεις παίρνουν μήνες, χρόνια, δεκαετίες. Αιώνες. Δυστυχώς έχουν άπλετο χρόνο για να διερευνήσουν όλες τις πτυχές της βαμπιρικής και ανθρώπινης φύσης. Και κανέναν ηθικό περιορισμό. Κανέναν κώδικα συμπεριφοράς. Ουδεμία αναστολή ή προκατάληψη.

Για να τα καταφέρουν αυτά, ανά τα χρόνια επιβάλλουν τη θέλησή τους σε

“χρήσιμους” θνητούς— μελλοντικά πόνια. Πριν από δέκα χρόνια που εγκαταστάθηκαν στο Νησί της Κρήτης, γνώρισαν στην οικογένειά τους, τη δική μου οικογένεια. Η μητέρα μου οδηγήθηκε απευθείας στα υπόγεια. Ο θάνατός της ήταν βίαιος και πολύ πιο άμεσος από το επιθυμητό. Ήταν όμως και αυτός που μας έχρισε, εμένα τον αδερφό μου και τον πατέρα μου ως ακατάλληλα πειραματόζωα και μας “υποβάθμισε” στην κατηγορία των υποτακτικών.

Δεν ξέρω γιατί μισώ περισσότερο τον εαυτό μου. Που μέχρι και πριν μερικούς μήνες ακολουθούσα πλήρως τις διαταγές τους, υποταγμένος στις βουλές τους; Που ενδόμυχα ευχαριστούσα την ασθενή φύση της μητέρας μου ή για την ευχαρίστηση που ένιωθα για την επιβράβευσή μου εις βάρος του πατέρα μου ή και του αδερφού μου; Δεν καταλάβαινα γιατί αγαπούσα περισσότερο τα τέρατα που με διαφέντευαν από το ίδιο μου το αίμα. Δεν το χωρούσε ο νους μου. Ούτε όταν με γράπωσαν, αδερφός και πατέρας, και με έσυραν στο βωμό του υπογείου, εκεί που άφησε την τελευταία της πνοή η μητέρα, έφερα αντίρρηση. Ήξερα ότι ήταν επιθυμία Εκείνων. Αυτό όμως που δεν ήταν και εντολή τους ήταν το βαθύτερο κόψιμο του μαχαιριού, το γύρισμα του μέσα στην πληγή και η διάλυση της αρτηρίας. Το μόνο που θυμάμαι μετά είναι το ψυχρό, κατασκότεινο, ασφυκτικά ομογενές θαλασσίνο νερό. Και η *Πείνα*.

Είναι περίεργο συναίσθημα να περπατάς στο βυθό, βυθισμένος εξ’ ολοκλήρου, με την πίεση τόνων θαλασσινού νερού να προστίθενται στη βαρύτητα. Το αβυσσαλέο τοπίο του πυθμένα της θάλασσας, με όλους τους περίεργους κατοίκους του, είναι από τα πιο περίεργα θεάματα. Η αρχική σύγχυση, η αντίληψη της έλλειψης οξυγόνου πρωταρχικά και σε επόμενο στάδιο η συνειδητοποίηση της μη ανάγκης για αναπνοή είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Από εκεί ξεκινάει η ατέρμονη νύχτα. Και η αδιάκοπη Οργή. Ακόμα και μετά το θάνατό μου, κατάντησα να είμαι ένα βήμα πιο κοντά σε Αυτούς. Ακριβώς αντίθετα από εκεί που είχα σκοπώ να πορευθώ.

Τα ονόματά Τους δεν έχουν καμία σημασία, η γνώση τους και μόνο είναι επικίνδυνη. Δεν πρόκειται λοιπόν να τα αναφέρω, ούτε καν γραπτά, για τη δική σου προστασία αλλά και αυτών που αγαπάς. Καλύτερα να τους έχεις στο μυαλό σου σαν το χειρότερο τέρας που θα μπορούσες να συναντήσεις ποτέ. Ίσως έτσι να μην ψάξεις παραπάνω και να μην βρεθείς κι εσύ στα μπουντρούμια, ικετεύοντας με όλη σου την ψυχή για λύτρωση.

Ουρλιάζοντας...

Shadows Follow

«Ωστε, μικρή μου, θες να μάθεις την αλήθεια;

Δεν θα μπορούσες να βρεις πιο κατάλληλο άτομο. Η αλήθεια είναι το πάθος μου, παρόλο που ξέρω να κρατάω καλά τα μυστικά της μικρής μας κοινωνίας. Αυτό είναι ένα από τα προσόντα μου. Τα άλλα μπορεί και να τα μάθεις αργότερα. Το όνομά μου είναι V. Ίσως να έχεις ακούσει κάτι για μένα, αν και προσπαθώ να μην είμαι το κέντρο του κόσμου, αν με πιάνεις. Ξέρεις, μου θυμίζεις τον εαυτό μου πριν από μερικά χρόνια. Ρωτούσα πολλά κι έψαχνα ακόμη περισσότερα, εγώ όμως ίσως να ήμουν λίγο πιο τυχερή από σένα. Αυτό, ή μάλλον αυτός που με βρήκε, με κράτησε κοντά του για λίγο καιρό και φρόντισε να μου μάθει πέντε πράγματα για να την παλέψω τουλάχιστον τα πρώτα χρόνια. Θες να μάθεις ποιος είναι; Αυτό δε θα σε βοηθήσει να βρεις τον δικό σου, ξέρεις. Αλλά αφού επιμένεις τόσο, θα σου πω.

Πάντα στις δουλειές μου ήμουν τυπική και φρόντιζα να μαθαίνω με ποιον είχα να κάνω. Τί δουλειές ήταν αυτές; Πολλά ρωτάς, ξέρεις. Ας πούμε ότι ασχολούμαι με θέματα ασφαλείας. Κυρίως ηλεκτρονικής, αλλά ξέρω κι ένα δυο πράγματα από πόρτες και κλειδαριές. Αυτός που λες με βρήκε μια μέρα σε ένα μπαρ που σύχναζα. Ούτε που τον είχα ξαναδεί κι απόρησα γιατί νόμιζα ότι ήταν πολύ δύσκολο να με βρει κανείς για δουλειά χωρίς να είναι μέσω κάποιου γνωστού μου. Ήταν ένας κύριος ευγενικός και μορφωμένος, χωρίς όνομα. Μου ζήτησε να του βρω ένα αρχείο στον υπολογιστή κάποιας εταιρείας (αφού κατάφερα να μπω μέσα νύχτα πρώτα) με μια απίστευτη αμοιβή. Η δουλειά ήταν δύσκολη, είπε, και χρειαζόταν διακριτικότητα και φινέτσα. Δεν έπρεπε να αφήσω ίχνη επ' ουδενί. Κανονικά δεν θα δεχόμουν τέτοια δουλειά από άγνωστο και του το είπα, αλλά ο κύριος φαινόταν να ξέρει πράγματα για μένα που θα μπορούσαν να μου δημιουργήσουν πολλά προβλήματα αν έπεφταν σε λάθος χέρια. Εξάλλου, φαινόταν αξιολύπητος και με κύρος. Και η αμοιβή ήταν υπέρογη. Η δουλειά έγινε με άριστα αποτελέσματα, μπορώ να γίνω σχεδόν αόρατη αν το θελήσω. Εγώ όμως ήθελα να κρατήσω κάτι για ασφάλεια (όπως καταλαβαίνεις η περίπτωση δεν ήταν συνηθισμένη), και έτσι είπα να ρίξω μια ματιά στο αρχείο. Δεν κατάλαβα τίποτε από αυτά που διάβασα, αλλά ο κύριος, κατά την πληρωμή, μού έριξε ένα γερό βλέμμα και μετά με ρώτησε πώς του φάνηκαν αυτά που είδα. Επίσης με ρώτησε αν ενδιαφερόμουν για κάτι πιο μόνιμο, μιας και φαίνεται ότι θα χρειαζόταν τις υπηρεσίες μου. Όταν τον ρώτησα ποιος είναι και τί κάνει, μου είπε απλά, «είμαι ένας Mehket». Όταν τον ρώτησα τί είναι αυτό, μου έδειξε την αλήθεια.

Η αλήθεια, που λες, είναι πολύ πιο σκοτεινή από όσο νομίζεις. Το σκοτάδι μεγαλώνει, πυκνώνει, και γίνεται όλο και πιο δυνατό όσο περνάει ο καιρός. Πολύ λίγοι είναι σε θέση να γνωρίζουν τα μυστικά του, να το κατανοήσουν, να συμφιλιωθούν μαζί του και, εν τέλει, να το αγκαλιάσουν. Μη πιστεύεις τα παραμύθια που βλέπεις στις ταινίες. Αυτό που είσαι, αν και μέχρι τώρα θα το 'χεις καταλάβει, είναι ένα βαμπίρ. Τρέφεσαι με αίμα και ζεις εξαιτίας αυτού. Θα πρέπει να

συμφιλιωθείς με τη φύση σου και να μάθεις να την ελέγχεις, αλλιώς το σκοτάδι θα σε καταπιεί. Κανόνας πρώτος: μείνε όσο πιο ανθρώπινη μπορείς. Και δεν εννοώ μόνο στην εμφάνιση. Προσπάθησε να θυμάσαι αυτό που ήσουν μέχρι τώρα και να μη παρεκκλίνεις. Έχεις ένα τέρας μέσα σου που θέλει να σε κατατροπώσει και στη συνέχεια να σε καταβροχθίσει. Δεν πρέπει να το αφήσεις, αλλιώς θα χάσεις ό,τι σου έχει απομείνει από συνείδηση και λογική. Με συγχωρείς, δεν ήθελα να σε τρομάξω. Η γνώση όμως είναι δύναμη, μάθε να τη χρησιμοποιείς και να την προστατεύεις. Όπως και όση ανθρωπιά σου έχει απομείνει. Χρησιμοποίησε τις καινούριες σου δυνάμεις, αλλά πρόσεξε να μην πάρουν τα μυαλά σου αέρα. Υπάρχουν πλάσματα πολύ πιο επικίνδυνα από σένα εκεί έξω, πίστεψέ με, τα έχω δει. Μα, φυσικά και υπάρχουν κι άλλοι σαν κι εμάς. Δεν έχουμε όλοι τις ίδιες ιδιότητες, ούτε το ίδιο αίμα. Οι περισσότεροι ξέρουν να χορεύουν το χορό της νύχτας πολύ καλύτερα από σένα. Τα χρόνια τους έχουν κάνει να είναι πολύ πιο τρομακτικοί κι επικίνδυνοι. Γι' αυτό πρέπει να έχεις μάτια και στην πλάτη και μάλιστα εικοσιτέσσερα. Μάθε να επεξεργάζεσαι και να κρίνεις όλα αυτά που ακούς. Και μακριά από τον ήλιο και τη φωτιά. Θα σε βλάψουν ανεπανόρθωτα. Οι σκιές πρέπει να γίνουν ο καλύτερός σου φίλος.

Κανόνας δεύτερος: Πρόσεχε τους ανθρώπους. Με όλους τους τρόπους. Σεβάσου τους γιατί εξαιτίας τους υπάρχεις. Και κρύψου από αυτούς γιατί αν μάθουν τί είναι αυτό που τους χρωστάς, θα σε κυνηγήσουν μέχρι να σε εξαφανίσουν. Χρησιμοποίησέ τους χωρίς να τους κάνεις κακό. Και ποτέ, μα ποτέ, μην τους αφήσεις να μάθουν τί είσαι. Αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να το ξεχνάς ποτέ. Ναι, έχουμε πολλούς κανόνες στη μικρή μας κοινωνία. Έχεις πολλά ακόμη να μάθεις. Κι αν όλα πάνε καλά θα έχεις το χρόνο να τα ανακαλύψεις. Τι εννοώ με αυτό; Θα δεις με τον καιρό. Προς το παρόν θα σε αφήσω, μη σε κουράσω άλλο. Εξάλλου, σε λίγο ξημερώνει. Πήγαινε στο δωμάτιό σου. Εγώ θα μείνω εδώ, δεν κοιμάμαι πολύ τον τελευταίο καιρό. Και μη διανοηθείς να βγεις να ψάξεις. Μη με κοιτάς έτσι, ξέρω πολύ καλά τι έχεις μέσα στο μυαλό σου. Οι σκέψεις σου είναι ανοιχτό βιβλίο για μένα. Εγώ ούτως ή άλλως θα σε προσέχω. Θα είμαι στη σκιά σου ακόμα κι όταν δεν με βλέπεις. Και μην ανησυχείς, σε λίγο θα ξεχάσεις ότι ήμουν ποτέ εκεί.»

Κήρ

Δημήτρης Λαζάρου

Μπήκε στο ταξί. “Που πάμε;” ρωτάει ο οδηγός με το τετράγωνο πρόσωπο. Το ταξί βρωμούσε τσιγάρο και κλεισούρα, το πίσω κάθισμα ήταν σκισμένο, το αφρολέξ πετούσε έξω από τον καναπέ.

Διόλου άσχημα.

“Πάτρα, όσο πιο κεντρικά γίνεται” είπε με την συριστή φωνή του από την πίσω μεριά του ταξί. Πάνω στον καθρέφτη, τα μάτια του ταρίφα δεν έδιναν σημασία στην αποκρουστική του όψη, μόνο κοιτούσαν πίσω του, στον δρόμο. Ο φαρδύς σβέρκος του οδηγού, πλαδαρός, ξεπρόβαλλε από το μαξιλαράκι του καθίσματος. Ίσως λίγους αιώνες πριν, να ήταν πειρασμός γι’ αυτόν, ίσως να το σκεφτόταν. Όχι πια όμως. Τώρα ήταν πολύ αργά για τέτοιες λύσεις.

Μάζεψε την λιγοστή του δύναμη, και έκλεισε τα μάτια του. Έσφιξε τα δόντια του δυνατά, πιέζοντας το στήθος του με τον αέρα που έβαλε στα σταχτισμένα του πνευμόνια. Αρχαία λάσπη άρχισε να τρέχει μέσα του, πυκνή και μαύρη, μέσα στις νεκρές του αρτηρίες, όλο και πιο σταθερή, όλο και πιο ρευστή. Ένα αόρατο χέρι μπήκε στο στέρνο του και έσφιξε δυνατά την καρδιά του, και μια ασθματική, βαθιά αναπνοή έσπασε την σιωπή. Τα μάτια του υγράθηκαν άξαφνα, και από την πίεση, δυο μικρές σταγόνες έφτασαν στις άκρες των βλεφάρων του.

“Μην ανησυχείτε, θα προλάβουμε” είπε μειλίχιος ο ταρίφας, μην σηκώνοντας καν το βλέμμα του να δει τον νεκροζώντανο επιβάτη του.

“Ορίστε;”

“Τους μασκαράδες, θα τους προλάβουμε πολύ άνετα, λέω” απάντησε ο οδηγός, ρίχνοντας μια σκαστή ματιά στον άντρα στο πίσω κάθισμα, που έπιανε τον λαιμό του με το ξερακιανό του χέρι. “Έχει πολλή ώρα ακόμα για να τελειώσει το νταβαντούρι, εδώ κρατάνε μέχρι το ξημέρωμα αυτά τα πράγματα” συνέχισε, ξύνοντας τον σβέρκο του.

“Δεν έχω σκοπό να καθυστερήσω τόσο”. Ξεκούμπωσε το ένα κουμπί από το ταλαιπωρημένο του σακάκι.

“Ε, άμα πιάσει το κέφι, το ξενυχτάμε κιόλα” συνέχισε απτόητος ο οδηγός. “Εμείς εδώ οι ταξιτζήδες, το Καρναβάλι περιμένουμε, που βγαίνει ο κόσμος και γλεντάει. Εγώ”, ακούμπησε το δάχτυλο στο στήθος, “εγώ που με βλέπετε έχω δυο μέρες να κοιμηθώ από την πολλή δουλειά που έχει πέσει με τα καρναβάλια, έχω βρικολακιάσει”, είπε και χασκογέλασε.

Ο επιβάτης του τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια πίσω από τα χοντρά κοκάλινα γυαλιά του, ζυγίζοντας αν ο ταρίφας του πέταξε κάποιο υπονοούμενο. Με

την γαμψή του μύτη ρουθούνισε δυνατά, οσφρίζοντας τον αέρα.

Το ταξί έτρεχε γρήγορα στην εθνική οδό. Λίγα αυτοκίνητα πήγαιναν από την αντίθετη κατεύθυνση, και κάθε φορά που τα φανάρια τους έπεφταν πάνω τους, χαμήλωνε το κεφάλι του πίσω από το κάθισμα του οδηγού, αντανακλαστικά. Οι απόκριες ήταν κάτι που πάντα ξεχνούσε, η όψη του δεν ήταν ασυνήθιστη εκείνες τις μέρες. Το όχημα έτρωγε τα χιλιόμετρα, όσο η Πάτρα ερχόταν προς το μέρος τους. Ο οδηγός δεν μίλησε άλλο.

Η πείνα του είχε αρχίσει να του διαπερνά τον εγκέφαλο. Ένωσε το κτήνος μέσα του, σκοτεινό και πανίσχυρο, ένα ζώο σε κλουβί που είχε αποφασίσει να μην μείνει πολύ ακόμα κλεισμένο. Ένα αρχαίο τέρας, που του ψιθύριζε στο αυτί σε μια γλώσσα που δεν μιλούσε πια κανείς, κοιτούσε στον καθρέφτη της ψυχής του με το παγωμένο βλέμμα του δολοφόνου. Τα μάτια του σκοτεινίασαν. Στο μπράτσο του ένωσε μια καυτή σουβλιά, και κοιτώντας το, είδε την πορφυρή αμυχή να αναβλύζει στο το γυμνό του δέρμα. Κοίταξε ψηλά, και είδε τις φλόγες της μάχης, το ξίφος του να μπήγεται σε έναν λαιμό, τον πίδακα του αίματος να πετάγεται στο πρόσωπό του. Οι σύντροφοί του χύνονταν ακόμα από τα εντόσθια του ξύλινου αλόγου μες στη νύχτα, η σελήνη φώτιζε τον διάβα τους. Κοίταξε μπροστά. Ο Μενεσθέας τους έγενεφε να προχωρήσουν και σκόρπιζαν τον όλεθρο στην πόλη που κοιμόταν. Οι φρουροί ούρλιαζαν προσπαθώντας να ξυπνήσουν τον κόσμο, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά, το ξίφος του κινούταν αδιάκοπα, γεμίζοντας με αίμα τους δρόμους.

Το αίμα έρρεε μέχρι που τους έφτασε στο γόνατο, στην μέση, στο λαιμό. Ξαφνικά πνιγόταν με αίμα, μια πελώρια θάλασσα που απλωνόταν γύρω του. Έβγαλε μια δυνατή ασθματική αναπνοή.

“Σε δυο λεπτάκια φτάσαμε” είπε ο οδηγός, και εκείνος ήρθε πάλι στα συγκαλά του. Το όχημα ήταν πια στην Πάτρα, γύρω του περπατούσαν πολύχρωμοι μασκαράδες. Κοίταξε το μπράτσο του, καλυμμένο από το φθαρμένο σακάκι που είχε φορέσει εκείνη την νύχτα. Το κτήνος είχε φτάσει πιο κοντά απ’ όσο έπρεπε εκείνη την νύχτα, και το αίμα των Θνητών δεν θα του έκανε τίποτα για να ξεδιψάσει.

Έδωσε ένα καφέ χαρτονόμισμα στον οδηγό και βγήκε από το ταξί. Έπρεπε να βρει έναν *Ομόαιμο* για να ηρεμήσει την πείνα του.

“Πρέπει να βρω τον Μάρκο”.

Τάγμα Ταγμάτων

Αέλια Ρεβέκκα Αλλατίνη

Κάπου πρέπει να οδηγούσε αυτό. Αλλά αν μπω κάποιος θα πρέπει να περιμένει στην άλλη άκρη. Πάντα κάποιος περιμένει, και όταν έχεις περιέργεια και αμφιβολία, θα ανακαλύψεις κάτι σίγουρα. Έτσι Την ανακάλυψα και εκείνη, ή μάλλον όχι. Έτσι βρέθηκα να αγκαλιάζομαι από τον αιώνιο θάνατο, γιατί εκείνη με ανακάλυψε πρώτη.

Πάνε δέκα χρόνια τώρα, οπότε είναι δυνατή ακόμη η εικόνα να πλησιάζω μόνη στα χαλάσματα των καινούριων τότε ανασκαφών στο Luxor της Αιγύπτου, όπου και δούλευα ως αρχαιολόγος. Τώρα εδώ στην πραγματικότητα, βρίσκομαι σε μια παρόμοια κατάσταση. Έχω στα χέρια μου τους χάρτες από κάτι που ζητούσα από παιδί, τότε που κυνηγούσα τις ιστορίες των μασόνων και τις στοές τους. Οι χάρτες με τις κατακόμβες είναι επιτέλους στα χέρια μου. Κάποιος με προστατεύει ή κάποιος θέλει να με εκμεταλλευτεί; Ποιος είναι αυτός που μου έκανε ένα τέτοιο δώρο; Δεν είναι τυχαία τα σημεία που ενώνονται. Πρέπει να μπω ή δεν πρέπει;

Συνεχώς τη θυμάμαι, με αγάπη και φόβο. «Αχ, αγαπημένη μητέρα, τι κάνω εδώ χωρίς εσένα; Πώς να πάρω μόνη μου μια τέτοια απόφαση;» Ξέρω ότι με ακούει κάπως, μου μιλάει ακόμα κάποιες φορές, δεν είναι φωνές μέσα στο κεφάλι μου απλώς. Θα ανακαλύψω κάποια στιγμή αυτή την ικανότητα που κρύβει το αίμα της οικογενείας μας.

Όταν ήμουν στην αρχή όλου αυτού δεν μπορούσα να το συνδέσω με τη ζωή σε μια κοινότητα. Άλλωστε πάντα ήμουν περιθωριοποιημένη, γι' αυτό και πήγα στις ανασκαφές, να απομονωθώ από τον κόσμο, να χρησιμοποιήσω όλη μου την ενέργεια στην έρευνα. Αυτός ήταν και ο λόγος που με επέλεξε Εκείνη. Αυτή ήταν ο λόγος που έπρεπε να προσπαθήσω ξανά να κοινωνικοποιηθώ, να ενταχθώ. Τουλάχιστον υπήρχε το Τάγμα, το Τάγμα των Δράκων. Είχα μια ομάδα να αρχίσω. Αλλά αυτή η ομάδα ήταν άφαντη. Πέρα από το ότι αποζητούσα και πάλι ένα μέντορα, γιατί τα δέκα χρόνια δίπλα σε Εκείνη δεν ήταν αρκετά, αυτό ήταν καλό σημάδι. Τα δύο σπουδαιότερα μέλη του Τάγματος της πόλης, ο Kogaiou Αμελίδης, γιος του Πρίγκιπα Μιχαήλ (για μένα η οικογένεια σημαίνει πολλά, έχω διδαχθεί από τις αιγυπτιακές δυναστείες, άλλωστε) και ο Σπύρος, ήταν εξαφανισμένα λόγω της έρευνας τους. Αφού έκαναν έρευνα υπήρχαν πράγματα που άξιζαν να παρατηρηθούν στην πόλη. Για την ακρίβεια υπήρχαν πολλά. Α ναι, όπως για παράδειγμα οι μάγοι.

Η μάχη μαζί τους ήταν σαν δύνη, διήρησε για μένα για πολύ περισσότερο από την πραγματικότητα και αν Εκείνη δεν μου είχε μάθει να χειρίζομαι τα όπλα όλα τώρα θα ήταν διαφορετικά. Πρέπει να μάθουμε να ξεκλειδώνουμε τις δυνάμεις. Ω, και πως δυνάμεις υπάρχουν ακόμα γύρω μας, είναι απύθμενο το βάθος των δυνατοτήτων μας. Ο Μιχαήλ (πρέπει να πάψω να τον αποκαλώ πρίγκιπα κάποια στιγμή, έχει παραιτηθεί εδώ και καιρό, αλλά αρνούμαι να αποχαιρετήσω

ακόμα έναν πρίγκιπά μου) έχει τη δυνατότητα να ελέγχει μήνες και κάπως να συνδέεται με όλη την πόλη νοητά, αλλά είναι μια δύναμη ακατανόητη που δεν θα έχω την ευκαιρία να γνωρίσω ποτέ γιατί δεν είναι δύναμη του κοινού αίματός μας. Οι μάγοι όμως; Δεν μοιράζονται το ίδιο αίμα σαν και μας, παρ'όλα αυτά κάπως συνδέονται, έχουν τις κάστες τους.

Μπορούν αυτές οι δυνάμεις να μεταδοθούν, να διδαχθούν κάπως; Προβληματισμοί του Τάγματος πάλι φυσικά. Όμως αυτό σημαίνει να ανήκεις στην ομάδα μας, η αέναη αυτή δίψα, η δεύτερη που μας κατακλύζει με τόσο πάθος, η δίψα για γνώση. Γιατί η γνώση είναι δύναμη. Εμείς αυτή έχουμε για να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας. Όταν είσαι ας πούμε χρήσιμος μονοπωλιακά, γίνεσαι πολύτιμος, κανείς δεν σε ακουμπάει. Τα χρήματα των Invictus για παράδειγμα μπορούν να αντικατασταθούν από άλλες πηγές, η δύναμη των Lancea ήταν ήδη περιορισμένη από τον Μιχαήλ και ο κύκλος όσο ενδιαφέρον και αν κρύβει ζει σε ένα ντελίριο. Οι Carthians από την άλλη αποδείχθηκαν αρκετά μεγάλη απειλή, γιατί το έχεις την ικανότητα της πειθούς δια του λόγου, ώστε να σε ακολουθούνε είναι πλεονέκτημα όταν πρόκειται για μικρούς ακόμα βρικόλακες. Αυτό ήταν που μας ξεχώριζε και από τους υπόλοιπους, δεν μπορούν να μας εξαπατήσουν τόσο εύκολα, λειτουργούμε με αποδείξεις και ενδείξεις. Αν μπορεί το χρήμα, οι πολιτικές υποσχέσεις, η "θρησκεία" να σε επηρεάσει είσαι τρωτός, ευκολότερος στόχος, μπορεί κάποιος να χρησιμοποιήσει αυτά τα χαρακτηριστικά εναντίον σου. Εδώ μιλάμε για το δικό μας είδος, ο μεγαλύτερος εχθρός μας είναι η ίδια μας η οικογένεια. Και άλλωστε η εξουσία/κυριαρχία είναι ζήτημα όλων, είναι στη φύση μας, η σημαντικότερη ζωτική (όσο μπορούμε να επικαλούμαστε την ζωή ακόμη) μας πράξη, η τροφή, είναι απόλυτη επίδειξη εξουσίας πάνω σ' αυτό το λειψό είδος που κάποτε ήμασταν. Αλλά όσο πολύτιμη και πανηδωνιστική είναι η τροφή για μας, που καμία σύγκριση δεν μπορεί να έχει με τις ανθρώπινες απολαύσεις, είναι και αυτή αδυναμία. Είμαστε ένα εξελιγμένο είδος, αλλά πρέπει να εξελιχθούμε περαιτέρω. Χρειάζεται να υπερβούμε αυτές μας τις αδυναμίες, να καλύψουμε τις τρύπες μας. Κάτι ακόμα για το οποίο το Τάγμα έχει πληροφορίες. Κατέχει αυτή τη γνώση. Εκείνη μου έλεγε ότι πρέπει να υπερνικήσω την πείνα μου μέσω της υπερβολής, μέχρι να σιχαθώ τον εαυτό μου, ώστε ο μηχανισμός αυτός να αρχίσει κάπως να στρέφεται προς την άλλη πλευρά. Έτσι τουλάχιστον με δίδαξε να μετριάζω την πείνα μου. Αυτοί οι νέοι του Τάγματος βέβαια φαίνεται ότι ελλείπουν της υπομονής και βιάζονται να μοιραστούν ή μάλλον να σφετεριστούν τέτοιου είδους μυστικά αιώνων του Τάγματος. Η δική μου εκπαίδευση ήταν πιθανώς πιο αυστηρή και παραδοσιακή, άλλωστε πάντα πίστευα ότι Εκείνη ερχόταν από την μυθική εκείνη εποχή του μέγα μύστη Vlad Tepes.

Τώρα, χωρίς Αυτήν μαζί μου νιώθω λειψή, δεν ξέρω πώς να επιβιώνω μόνη μου. Γιατί η δική μας αδυναμία τελικά είναι να μας πετάνε πληροφορίες για ένα σημαντικό «ενεργειακό» σημείο και να μας στήνουν παγίδες, η περιέργεια δεν

σκοτώνει μόνο την γάτα αλλά πολύ εύκολα μπορεί να σκοτώσει και εμάς. Πρέπει να μπω ή να φύγω. Και έχω εγκλωβιστεί με αυτή την ιδέα εδώ και μέρες στο κεφάλι μου. Η νόηση μου έχει καταρρακωθεί, και μόνο λίγα κομμάτια μένουν στην θέση τους. Δεν πρόκειται να μπω σε λίμπρο τρέλας τόσο εύκολα όσο ένας Ventgue ή να κάνω τρελές επιθέσεις σαν άλλος Gangrel. Αλλά πηγαίνω στην σκοτεινή μου πλευρά, χάνομαι μέσα στο ίδιο μου το κεφάλι, και όλα μοιάζουν κενά, μόνο που δεν είναι, έχω παρέα και τις φωνές που μου μιλάνε. Γιατί κάποιος πρέπει να με βοηθήσει αλλά αυτές οι φωνές μπλέκονται μεταξύ τους και με μουδιάζουν. Μπορεί να καταντήσω σαν εκείνη στο τέλος να κυνηγάω φαντασιώσεις εκεί που δεν υπάρχουν, άλλωστε είμαι το αίμα της.

Η ζήλια, η απορία, το τίμημα

Αλέξιος Μαυρωνάς

I.

Σολούν, Σαρούνα, Σελανίκ και Θεσσαλονίκη.

Είτε είσαι ντόπιος, είτε περαστικός, η πόλη αυτή αποτελεί κομμάτι της ζωής σου. Είναι ανάμνηση ανάμεσα στις χιλιάδες που καθημερινά χορεύουν μέσα στον εγκέφαλό σου, παρόλο που εσύ τον έχεις ωθήσει στα άκρα και στην γρήγορη ζωή. Κάθε τόσο την θυμάσαι. Είτε είσαι ήδη εδώ, είτε όχι, κάθε τόσο γεμίσει το συνειδητό σου και σε φωνάζει. Παίρνει τη μορφή της οικογένειας που άφησες πίσω, της παλιάς σου σχέσης, του ιδιαίτερου εδέσματος που δοκίμασες, την ατελείωτη νύχτα στα κέντρα διασκέδασης ή εκείνου του μικρού ταβερνείου που κάποτε ανακάλυψες.

Στην Άνω Πόλη, σε μία όχι τόσο εύκολη θέση, βρίσκεται ένα κουτούκι, παλιό και παραδοσιακό. Μία χτισμένη ανάμνηση με το όνομα του ιδιοκτήτη του, από μία εποχή που αυτού του είδους τα στέκια ξεχείλιζαν από την παρουσία του «ταβερνιάρη», τόσο που οποιαδήποτε ταμπέλα έμοιαζε ξένη. Εκεί πλέον δεν είχε την κίνηση άλλων καιρών. Άλλωστε, όπως και να το δεις οι θαμώνες ήταν άλλης εποχής. Μίας εποχής που οι εκπρόσωποί της σιγά σιγά ετοιμαζόντουσαν για την «μεγάλη ξεκούραση». Ακόμα και το αφεντικό με την γυναίκα του ήταν κουρασμένοι πια. Αλλά δεν ξέρανε κάτι άλλο σ' αυτή τη ζωή, πέρα απ' ότι κληρονομήσανε από τον πατέρα της γυναίκας. Κάπως έτσι, ξέρανε, θα συναντούσαν και εκείνοι το τέλος, και γι' αυτό, μετά από τόσα χρόνια, είχαν διαλέξει ότι το μικρό μαγαζάκι τους θα ήταν καταφύγιο για ανθρώπους μίας ξεχασμένης εποχής.

Μία από αυτούς ήταν η κ. Μάρθα.

II.

Ερχόταν κάθε Δευτέρα απόγευμα. Πολλές φορές και κάποια άλλη μέρα της εβδομάδας, αλλά η Δευτέρα ήταν κάτι σταθερό, μία ιεροτελεστία, μία υποχρέωση, ένα «πρέπει». Η γυναίκα του ταβερνείου δεν είχε σταθερό μενού. Άλλωστε, ποτέ οι ντομάτες της τοπικής λαϊκής δεν ήταν το ίδιο καλές, ποτέ ο τυροκόμος δεν είχε το τυρί που ήθελε. Η ίδια είχε αρχίσει να γίνεται γεροπαράξενη – όχι άδικα – και αυτά τα μεγάλα εμπορικά παντοπωλεία ήταν «κάτω» στη Θεσσαλονίκη, και αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να ανέβει πίσω. Έτσι η κ. Μάρθα είχε αφεθεί στην ευρηματικότητα της «ταβερνιάρισσας» για το Δευτεριάτικο μοναχικό της δείπνο, και η δεύτερη ήλπιζε στην κατανόηση της παλιάς πελάτισσας προς την φτωχικότητα των επιλογών. Ένα κομμάτι ψωμί με λίγες ελιές και ντομάτα, λίγη βραστή πατάτα με μαϊντανό και λίγο κοκκινιστό. Πάντα δίπλα ένα μπουκάλι ρετσίνα. Ήξερε να πίνει η κ. Μάρθα, είχε παρατηρήσει η γυναίκα, ήταν γερό ποτήρι. Ίσως παράξενα γερό.

Πολύ συχνά συζητούσαν για την επικαιρότητα και η πελάτισσα έδειχνε πάντα ενημερωμένη και σίγουρη για τις απόψεις της. Ο άνδρας του κουτουκιού διαφωνούσε μαζί της, πολλές φορές έντονα, αλλά ήταν όλα κομμάτι της «Δευτέρας» της. Θα καθόταν εκεί, άλλες φορές ώρες ατελείωτες και άλλες μόνο όσο χρειαζόταν να φάει. Αλλά πάντα θα έβρισκε χρόνο να τον πειράξει και να τον αφήσει αναποκοκκινισμένο από θυμό και κρασί. Σχολίαζε το χρώμα του παντζαριού που έπαιρναν τα μάγουλά του σαν κάτι που την ξαφνιάζει, κάτι που έβλεπε για πρώτη φορά. Γελούσε με την καρδιά της σαν μικρό παιδί, πνιγόταν από την ρετσίνα, χτυπούσε το στέρνο της για να βρει ανάσα και μετά γελούσε ξανά. Ο άνδρας απορούσε, με θαυμασμό, με την ενέργεια της, φαινομενικά άνω των πενήντα, κ. Μάρθας. Η γυναίκα απορούσε με καχυποψία, με την ενέργεια της, κατά πολύ μεγαλύτερης από πενήντα... κ. Σοφίας.

III.

Η ταβερνιάρισσα θυμόταν κάτι που ο άνδρας της δεν ήξερε. Η κ. Μάρθα, αυτή η συμπαθέστατη πελάτισσα με την θρησκευτική αφοσίωση στο δείπνο της, με την εκπληκτική ενημέρωση στη επικαιρότητα και με όλα τα μικρά παράξενα στοιχεία πάνω της, είναι πελάτισσα του μαγαζιού από τον καιρό του πατέρα της. Πράγμα που σήμαινε ότι η κ. Σοφία (όπως αποκαλούνταν τότε) θα πρέπει να είναι πάνω από 130 ετών. Την θυμάται ολόιδια να έρχεται στο μαγαζί, εκείνους τους καιρούς που όλη η γειτονιά μαζεύονταν στο κουτούκι του πατέρα της. Κάθονταν συχνά στο ίδιο τραπέζι τραβώντας τα παραξενευμένα βλέμματα των αντρών. Άλλωστε μία καλοστεκούμενη κυρία στα πενήντα της, δεν είχε λόγο να τρώει μόνη της σε ένα ταβερνείο. Οι εποχές πρόσταζαν διαφορετικά, αλλά εκείνη σπάνια έδινε περιθώρια για σχόλια ή κουτσομπολιά. Τις ελάχιστες φορές που κάποιος είχε ξεπεράσει το όριο, η ίδια χαμογελούσε, μάζευε τα πράγματά της και έφευγε. Όχι θιγμένη ή τρομαγμένη αλλά με τον αέρα ενός ανώτερου ανθρώπου, μίας δυνατής προσωπικότητας μίας γηραιάς ψυχής. Άλλες φορές, θυμάται η γυναίκα, την έβλεπε με την συνοδεία ενός άντρα. Νεότερος, ψηλός, μαυροντυμένος. Διαλέγανε το ποιο απόμακρο τραπεζάκι και συζητούσαν για ώρες. Κάθε τόσο την έβλεπες να γελάει, πολλές φορές δυνατά, με την καρδιά της, σαν μικρό παιδί. Ενώ αυτή γελούσε, τότε, ο νεαρός σχημάτιζε ένα χαμόγελο στα χείλη του, πόσο παράξενο εκείνο το χαμόγελο. Κάτι της θύμιζε, αλλά, τι; Ο νεαρός έφευγε πάντα νωρίτερα και πάντα απρόσμενα. Ήταν σαν να σηκωνόταν και να αποχωρούσε όταν δε κοιτούσε κανείς. Εκτός από τη κ. Σοφία η οποία κοιτούσε την πόρτα και ένα χαμόγελο σχημάτιζαν τα χείλη της, πόσο παράξενο εκείνο το χαμόγελο. Κάτι της θύμιζε αλλά τι;

Το βράδυ που τα είχε θυμηθεί όλα αυτά η γυναίκα του ταβερνείου μας, ήταν ανήσυχη. Ο άντρας της, ενώ μαζεύανε το μαγαζί τις έπιασε τα χέρια και την σταμάτησε από το νευρικό πέρα-δώθε. Την κοίταξε και της είπε εκείνη την ιστορία απ' όταν ήταν νέος ακόμα. Εκείνη την ιστορία που την έκανε να γελάει πάλι

ντα και εκείνος σχημάτισε ένα χαμόγελο στα χείλη του. Να τι της θύμιζε εκείνο το χαμόγελο. Είναι το σχήμα που παίρνει το πρόσωπό σου όταν την κάνεις να γελάει.

IV.

Έτσι, εκείνη τη Δευτέρα του Φλεβάρη η κ. Μάρθα/Σοφία ήταν ξανά στο αγαπημένο κουτούκι της. Ο άντρας του μαγαζιού έλειπε, η ταβερνιάρισσα ήταν στη κουζίνα της και της πήρε μερικά λεπτά να καταλάβει ότι η πόρτα είχε ανοίξει. Όταν την είδε την χαιρέτισε με ένα διστακτικό μορφασμό και τότε η κ. Μάρθα κατάλαβε ότι η νύχτα αυτή θα είχε εκπλήξεις όχι οπωσδήποτε ευχάριστες.

Η γυναίκα του ταβερνείου ετοίμασε δύο-τρία πιάτα με το φαγητό της ημέρας και τα άπλωσε μπροστά στην πελάτισσα, λίγο ψωμί, μία ρετσίνα παγωμένη, ένα ποτήρι για την ρετσίνα και ακόμα ένα. Άδειασε το κρύο κιτρινάρικο υγρό πρώτα στο ένα και μετά στο άλλο ποτήρι και άφησε λίγο χρόνο στην πελάτισσα να φάει μερικές μπουκιές. Κρέμασε την ποδιά της σε μία καρέκλα και έκατσε απέναντί της.

«Είμαστε οι δυο μας σήμερα κ. Μάρθα. Ο Γιάννης έμεινε σπίτι, τα γηρατειά αρχίζουν να παίρνουν το τίμημά τους.» ήπιε μία καλή γουλιά, τόσο καλή που θα έλεγες ότι το πρόσωπό της κοκκίνησε αμέσως.

«Καλή μου Αμαλία» απάντησε η πελάτισσα, «θα πνιγείς, πρόσεχε. Η ρετσίνα θέλει τον χρόνο της, θέλει υπομονή», και γέλασε τρανταχτά. «Δώσε στον κυρ-Γιάννη τα φιλιά μου όταν τον δεις αργότερα κάτσε λίγο μαζί του στο σπίτι. Η επιμονή στην δουλειά δεν κάνει καλό σε τέτοια ηλικία.»

Η Μάρθα συνέχισε να τρώει, λίγο ψωμί βουτηγμένο σε λάδι και μία γουλιά ακόμα. Το βλέμμα της ήταν κατεβασμένο και η Αμαλία θυμόταν και αυτό από τότε που ήταν μικρή. Αυτό το χαμηλωμένο κεφάλι κάθε φορά που η γυναίκα απέναντί της ήταν έτοιμη να φύγει όταν την ενοχλούσαν οι άντρες. «Όχι αυτή τη φορά», σκέφτηκε, «σήμερα δεν θα το αποφύγεις, ο χρόνος μου τελειώνει και θέλω μία απάντηση», το μυαλό της έβραζε από ερωτηματικά.

«Καλύτερα να μην την κάνεις Αμαλία μου», μίλησε η Μάρθα.

«Να μην κάνω ποια κ. Μάρθα μας», η ειρωνεία μαζί με την απορία ερωτοτροπούσαν στο ύφος της γριάς ταβερνιάρισσας.

«Την ερώτηση που σε βασανίζει, καλύτερα να μην μου την κάνεις Αμαλία μου. Σε εκλιπαρώ.»

«Έχουν περάσει χρόνια Μάρθα, ή Σοφία ή όπως όντως σε λένε. Είναι άδικο να φύγω έτσι, χωρίς να ησυχάσει το μυαλό μου. Αξίζω τουλάχιστον αυτό...», η απόγνωση στη φωνή της δεν ήταν το ισχυρότερο συναίσθημα. Δεν ήταν τίποτα μπροστά στη ζήλια. «Πες μου. Πες μου τα πάντα. Μην αφήσεις τίποτα.»

«Πολύ καλά. Έχεις δίκιο. Φέρε μας κάτι να πιούμε ακόμα και ξεκινάω...», Ξεφύσησε η κ. Σοφία. Θα της τα έλεγε όλα αλλά έπρεπε να πιει. Έπρεπε να προετοιμαστεί.

V.

Η καρδιά της Αμαλίας χτυπούσε σαν μωρού παιδιού. Κοιτούσε με τα μάτια γουρλωμένα σαν να ακούει το ομορφότερο παραμύθι του κόσμου. Η Σοφία, αυτό ήταν τελικά το πραγματικό της όνομα, είχε γεννηθεί τον Αύγουστο του 1853 στην τότε Τουρκοκρατούμενη Θεσσαλονίκη. Η οικογένειά της έκανε τα πάντα για να επιβιώσει εκείνη την εποχή αλλά για αυτούς τα πράγματα πηγαίναν προς το καλό. Η νέα, τότε, Σοφία δεν καταλάβαινε γιατί συμβαίνει αυτό, ώσπου ο πατέρας της την προξένεψε σε ένα γραφιά του Πασά της Θεσσαλονίκης. Ωραίος άντρας αν μη τι άλλο, αλλά η καρδιά της Σοφίας δεν μπόρεσε ποτέ να τον αγαπήσει. Δυνατότητα να αρνηθεί δεν υπήρχε και έτσι έζησε μαζί του όσο ποιο καλά μπορούσε. Τα τρία παιδιά της ήταν το μόνο της ηθικό στήριγμα.

Όταν το 1903, στις απαρχές του 20ού αιώνα, το πολιτικό σκηνικό άρχισε να αλλάζει, ο σύζυγος της Σοφίας βρέθηκε κοντά στην οικονομική καταστροφή. Τα παιδιά της είχαν ήδη αποκολληθεί από εκείνη και είχαν διαλέξει ο καθένας τον δρόμο του. Ο νεότερος, κοντά στα τριάντα του τότε είχε ενταχθεί στο κίνημα των Νεότουρκων. Η Σοφία ένιωσε ότι τον είχε χάσει για πάντα. Αισθανόμενη τη ζωή να φεύγει από τα χέρια της και την ηλικία να την βαραίνει αποφάσισε να κάνει, έστω και αργοπορημένα, την δική της επανάσταση. Ένα ξεσηκωμό που θα συνέπιπτε με τον ξεσηκωμό του λαού της. Τόσο καλά συγχρονισμένες οι αντιδράσεις που η Σοφία θα βρισκόταν στον κυκλώνα των εξελίξεων ως μία από τις ποιο καλά κρυμμένες και με επιρροή φιγούρες της Θεσσαλονίκης. Στα κρυμμένα σαλόνια της επανάστασης όλοι τότε μιλούσαν για κάποιον φιλέλληνα που χρηματοδοτεί και στηρίζει τον αγώνα. Κανείς δεν είχε ακούσει το όνομά του, προφανώς. Η μυστικοπάθεια, όσο κλισέ και να δείχνει, είναι ο πυλώνας της ασφάλειας και της επιτυχίας σε τέτοιες εποχές. Ξέρανε όμως όλοι, ότι αν θέλανε να επικοινωνήσουν μαζί του θα έπρεπε να μιλήσουν στην κ. Σοφία.

Ήταν δύο χρόνια πριν τον Α' Βαλκανικό Πόλεμο που η ίδια χρησιμοποιούσε ότι πόρους είχε για να βοηθήσει στον αγώνα. Πίσω από την πλάτη του άντρα της έδινε καταφύγιο σε συναντήσεις ανθρώπων που θα μπορούσαν να αλλάξουν τον κόσμο. Ένας από αυτούς άλλαξε τον δικό της κόσμο με ένα τρόπο αναπάντεχο. Ήταν ψηλός, μαυροντυμένος και γύρω στα τριάντα. Της θύμιζε τον γιό της και

αυτό ήταν θεμελιώδες στον να τον συμπαθήσει αμέσως. Όμως ο άντρας αυτός είδε στην κ. Σοφία κάτι εντελώς διαφορετικό. Είναι μία νέα ψυχή, ανανεωμένη ίσως, ελεύθερη και δυνατή, αιώνια και γεμάτη πάθος. Τα αρχαία μάτια του Μιχαήλ δεν έβλεπαν το γέρικο σώμα της Σοφίας, αλλά την εφηβική της καρδιά και έτσι διάλεξε να την έχει δίπλα του για πάντα.

Η Σοφία αλλάζει πρόσωπο όταν μιλάει για αυτόν. Φέρνει μπροστά το πάθος της ψυχής της και εκείνο το γνώριμο πλέον χαμόγελο. Ο Μιχαήλ, λέει, ήταν εκείνος ο μυστηριώδης χορηγός του αγώνα. Οι πόροι που διαχειρίζονταν έμοιαζαν μυθικοί και οι γνωριμίες του στην Ευρώπη στιβαρές και θεμελιωμένες. Άλλωστε ο Μιχαήλ δεν κουβαλούσε μόνο τριάντα χρόνια στην πλάτη του. Ήταν ένα πλάσμα αιώνων με έναν πολύ βασικό στόχο και ένα νεοφερμένο πάθος για τη ζωή. Η ίδια των ρωτούσε πολλά για την ζωή του και είχε συμπεράνει ότι προέρχεται από την Ουγγαρία. Όπως είχε ο ίδιος αφήσει να εννοηθεί κυνηγάει να απελάσει τους Οθωμανούς από τότε που πάτησαν το πόδι τους στην πατρίδα του.

Η ιστορία της Σοφίας φαίνεται να ξεκινάει τότε και η Αμαλία κάνει όλες τις ερωτήσεις που της έρχονται το μυαλό. Παίρνοντας πολλές φορές απαντήσεις που δεν ήθελε. Ο σκοτεινός Μιχαήλ, οι μη-ζωντανοί της νύχτας, οι «διατροφικές» τους συνήθειες, οι αιώνιες έχθρες τους και ο επιθανάτιο χορός τους στα στενά της κοινωνίας της Θεσσαλονίκης. Όλα αυτά γεμίσανε απόγνωση το απλό και αγνό μυαλό της γριάς Αμαλίας.

«Σε παρακάλεσα να μην με ρωτήσεις Αμαλία.» είπε η Σοφία, πιάνοντας τους κροτάφους της. «Αισθάνομαι την απόγνωση που νιώθεις, δεν σου χρειαζόταν τελικά. Έτσι δεν είναι;», ο πονοκέφαλος έγινε ποιο έντονος.

«...», Η κ. Αμαλία ήταν άφωνη. Παρατηρούσε την πελάτισσα να πιάνει το κεφάλι της, «Σα να ήπιες περισσότερο Σοφία μου. Να σου φέρω λίγο νερό», κάνει να σηκωθεί.

«Όχι αγαπητή μου. Ο πονοκέφαλος δείχνει ότι και ο δικός μου άντρας με χρειάζεται, όπως ο δικός σου. Κλείσε το μαγαζί και πήγαινε να ξαπλώσεις πλάι του. Νύχτωσε...» είπε, πήρε την τσάντα της, το παλτό της και έφυγε.

Η Αμαλία έκανε ακριβώς αυτό, έκλεισε βιαστικά και πήγε να πλαγιάσει στο κρεβάτι του σπιτιού της.

VI.

Τα τακούνια συγκρούονταν με την μεσαιωνική πέτρα του πατώματος. Ο ήχος τους ταξίδευε και ενημέρωνε για την άφιξή της. Στο δωμάτιο είχε κρύο και γε-

νικά σκότος. Το φως του μακρινού κεριού αντανakλούσε στα μάτια του και το κρεμαστό στο στήθος του. Την ήξερε αυτή τη στάση του σώματος. Σχεδόν εκατό χρόνια δίπλα του δε χρειαζόταν να σκεφτεί πολύ ότι κάτι τον ενόχλησε.

«Με φώναξες, Μίσα;» η φωνή της σταθερή και τρυφερή.

«Ερχεται η στιγμή που θε ξεκουραστώ Σοφία, ο λήθαργος θα με καλέσει και αυτή τη φορά πρέπει να απαντήσω.» σηκώνεται και την πλησιάζει. Αγγίζει τα μάγουλά της και είναι κρύος όπως το δωμάτιο. «Αλλά ακόμα και σε αυτές τις τελευταίες μας στιγμές, δε σταματάς να με προκαλείς. Σα μικρό παιδί που αποζητάει προσοχή.» της φιλάει το μέτωπο και μετά το στόμα. «Ούτε η απορία της, ούτε η ζήλια της ήταν λόγος για της τα πεις όλα. Ήξερες ότι σε ακούω ήλπιζες ότι θα...»

«Σσσς, Μίσα...» ψιθυρίζει η Σοφία, «δεν χρειάζονται τόσα λόγια με εμένα, ούτε πρέπει να αναφέρεις αυτά που ξέρω ήδη. Δεν παίζουμε σε θέατρο ούτε κάποιος εξιστορεί αυτές τις στιγμές σε ένα χαρτί.»

«Ξέρω τι σε ανησυχεί και το έχω κανονίσει.» τον καθησυχάζει.

VII.

Στην Άνω Πόλη, σε μία όχι τόσο εύκολη θέση, βρίσκεται ένα κουτούκι, παλιό και παραδοσιακό. Στο φτωχικό διαμέρισμα από επάνω μένει το γέρικο ζευγάρι του ταβερνιάρη και της γυναίκας του. Ο κυρ-Γιάννης ένωθε κουρασμένος εκείνο το βράδυ οπότε άφησε την κυρά Αμαλία να ανοίξει το μαγαζί. Αν και κουρασμένος δεν είχε κοιμηθεί μέχρι τις εντεκάμιση που η γυναίκα γύρισε σπίτι. Ήταν νωρίς για να έχει κλείσει αλλά δεν τον ένοιαξε. Ήταν ευχάριστη έκπληξη. Εκείνη ξεντύθηκε και πλάγιασε δίπλα του, του έδωσε ένα φιλί στο στόμα και κούρνιασε. Τους πήρε ο ύπνος

Μισή ώρα αργότερα, ένας απαλός βήχας, λίγη δυσφορία, ένα βάρος στο στέρνο, λευκός αφρός στα στόματά τους και το ταυτόχρονο σταμάτημα των χτύπων, δύο γέρικων καρδιών.

Ένα ασυνήθιστο δείπνο

Νότης Διαμαντάκης

Ξύπνησα νωρίς σήμερα, παράξενο, δεδομένου ότι τελευταία έχω χάσει κάθε ενδιαφέρον για τις καθημερινές ασχολίες, αλλά και τις διάφορες κοινωνικές σχέσεις. Όλα μοιάζουν πιο σκοτεινά, από τότε που έφυγε αυτή. Δεν πέρασε πολύ ώρα πριν ξεχυθώ στους δρόμους για άλλο ένα βράδυ. Έτσι κι αλλιώς, δεν υπάρχουν πολλά που να με δένουν σε αυτό το μέρος που αποκαλώ σπίτι μου. Για μένα δεν είναι τίποτα παραπάνω από μία φτερούγα ασφαλείας, που με προστατεύει από την ίδια μου τη φύση. Η αναγκαιότητα έχει καταστήσει να καθορίζει πολλές από τις συνήθειες μου, πρέπει να το αλλάξω αυτό.

Ο ουρανός είναι όμορφος σήμερα, διάχυτος από άστρα και χωρίς ίχνος σύννεφων. Είχα καιρό να το προσέξω αυτό, σήμερα μπορείς να δεις ακόμη και το γαλαξία μας. Αυτή τη λωρίδα από φωτεινά σημαδάκια κατά μήκος του, που αν την παρατηρήσεις για αρκετή ώρα, σου δίνει μία ιδέα για το πόσο μικροί και ασήμαντοι πραγματικά είμαστε. Συνήθιζα να προσέχω αυτά τα πράγματα πιο συχνά, τότε που...

Ένας περίπατος στην παραλία είναι μία πολύ καλή αρχή για τη νύχτα μου. Το πλακόστρωτο είναι κατάμεστο από νεαρά ζευγαράκια, αλλά και παρέες όλων των ηλικιών που έχουν βγει περίπατο για να απολαύσουν το ελαφρύ αεράκι. Μακάρι να μπορούσα να πάρω μία γεύση. Περιπατώντας λίγο ακόμη συναντώ τον Λευκό Πύργο, ένα μνημείο που φαντάζει αθάνατο μέσα στο μεγαλειότητα του. Παρόλα αυτά, πάνω στο όριο όπου η ειρωνεία γίνεται πραγματικότητα, παρατηρώ τα τόσα πλάσματα, που μέσα στη ρουτίνα τους περνάνε από δίπλα και δεν του ρίχνουν ούτε μία ματιά. Μέσα από τα μάτια τους, μοιάζει τόσο μικρός. Φωνές ακούγονται ξαφνικά, αλλά δεν είναι φωνές θυμού ή αγανάκτησης. Είναι φωνές χαράς, διασκέδασης και επευφημίες. Κάτω από τη σκιά του επιβλητικού πύργου, είναι μαζεμένος ένας όχλος και από το κέντρο της μάζας ακούγονται μελωδίες. Μελωδίες πρωτάκουστες στα αυτιά μου. Σαν υπνωτισμένος ακολουθώ τους ήχους, κάνοντας διάδρομο ανάμεσα από τα μεθυσμένα από τη μουσική κορμιά. Η αγγελικοί ήχοι γίνονται όλο και πιο ισχυροί, διεισδύουν μέσα στο κορμί μου και γίνομαι ένα με το ρυθμό. Σαν να άκουσα ένα χτύπο.

«Λες;» σκέφτηκα. Τότε την είδα.

Το περίγραμμα του σώματός της είναι σαν κάτι βγαλμένο από παραμύθι. Χωρίς να το θέλω, έμεινα με το στόμα ανοιχτό, παρακολουθώντας την κίνηση που κάνουν οι καφετιές μπουκλες της ενώ λικνίζεται στις νότες του τσιγγάνικου βιολιού. Νιώθω το σώμα μου παγωμένο. Το μόνο που μας χωρίζει είναι οι θαλασσινή αύρα της βραδινής Θεσσαλονίκης. Έμεινα ακίνητος εκεί για αρκετά λεπτά, μέχρι που διασταυρώθηκαν τα βλέμματά μας και με μια κίνηση αποτραβήχτηκα μέσα στο πλήθος. Έμεινα να την κοιτάζω για πολλή ώρα, ενώ οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν. Δεν κάθομαι συνέχεια σε ένα μέρος, μία χάνομαι στο πλήθος και μία κάθομαι στα παγκάκια της γωνίας, αλλά την πιάνω συχνά να μου ρίχνει

κλεφτές ματιές, σαν να διαβάζει τη σκέψη. Οι ώρες πέρασαν γρήγορα, χωρίς να το καταλάβω.

«Η αυγή! Θα έρθει σε λίγο η αυγή!»

Κίνησα απογοητευμένος, αλλά δεν μπόρεσα να την εγκαταλείψω. Όπως ένας ορνιθολόγος, στου οποίου την αγκαλιά έχει κάτσει το πιο σπάνιο και πιο όμορφο πουλί, αλλά φοβάται να γυρίσει να πιάσει την κάμερα του, γιατί σε μια στιγμή μπορεί να πετάξει και να το χάσει για πάντα. Φύλαξα έτσι τις τελευταίες στιγμές, κρυμμένος στη σκιά ενός μεγάλου κτιρίου. Τότε συνέβη το αναπάντεχο. Η συντροφιά μάζεψε τα πράγματα της, μέτρησαν τα κέρδη της ημέρας και με κουρασμένα χαμόγελα πήραν το δρόμο της επιστροφής. Όμως δεν τους βλέπω να φεύγουν μακριά. Πλησιάζουν όλο και περισσότερο την κρυψώνα μου. Συνεχίζουν να περπατάνε προς εμένα. Ξέρω ότι δεν πρόκειται να της μιλήσω, αλλά γιατί δεν μπορώ να φύγω; Να χαθώ στις σκιές; Κάτι με κρατάει.

«Με είδε». Μου γνέφει και κάνει νόημα στην υπόλοιπη παρέα να προχωρήσουν χωρίς αυτήν.

Τι συμβαίνει; Το σώμα μου δεν κινείται. Θαρρώ πως βλέπω οπτασίες. Αλλά όχι. Είναι εδώ μπροστά μου, πιο κοντά από ότι έχει υπάρξει ποτέ. Αυτό δεν έπρεπε να συμβεί, το γεγονός ότι με πρόσεξε και με προσεγγίζει με αυτό τον τρόπο είναι τόσο εξωπραγματικό, που με κάνει να αμφιβάλω για την ίδια μου τη νηφαλιότητα. Με πλησιάζει με χαμόγελο και χαϊδεύει τα μεταξένια μαλλιά της παιχνιδιάρικα. Βγάζει από τα μαλλιά της το κατακόκκινο ρόδο και μου το προσφέρει. Το αψεγάδιαστο, μελαμψό δέρμα της λαμπυρίζει κάτω απ' το φεγγαρόφωτο. Τα μάτια μου πέφτουν στα βαμμένα κόκκινα νύχια της και τα περίτεχνα σχέδια που ζωγραφίζουν οι φλέβες στον καρπό της. Φοράει ένα ριχτό φόρεμα, που φτάνει λίγο κάτω από το γόνατο και τελειώνει σε φραμπαλά. Στο λαιμό φοράει μακρύ κολιέ από πέρλες που πέφτει πάνω στο στήθος της.

Κοιτάζοντας την νιώθω να με κατακλύζει μία έξαψη. Αισθάνομαι τον εαυτό μου να μπαίνει σε μία κατάσταση ύπνωσης, ώσπου οι εικόνες και οι ήχοι γύρω μου θολώνουν. Όλες μου οι αισθήσεις εκτείνονται σε αυτήν την αιθέρια ύπαρξη εμπρός μου. Τόσο, που μπορώ να ακούσω την αναπνοή και να νιώσω τους χτύπους της καρδιάς της. Η παλλόμενη φλέβες στο λαιμό της με ελκύουν, όσο κανένα άλλο χαρακτηριστικό της. Απλώνω δειλά το χέρι, μα εκεί χάθηκα. Την επόμενη στιγμή που άνοιξα τα μάτια μου, αυτή βρισκόταν στην αγκαλιά μου και η καυτή μου ανάσα έλουζε το λαιμό της.

Το ξέρω αυτό το αίσθημα, είναι η δίψα, είναι μέρος της ζωής μου πια. Οι δυνάμεις μου έχουν εξαντληθεί, δεν αντιστέκομαι πια. Οι κυνόδοντες μου τρυπάνε το δέρμα της με ευκολία και το γλυκό αίμα ρέει ζεστό στο στόμα μου. Με γεμίζει,

νιώθω δυνατός. Η ουσία κατακλύζει το σώμα μου, ένα άκρο τη φορά. Η ενέργειά της με γεμίζει, σβήνοντας τη λάμψη στα μάτια της. Οι σπασμοί σταματάνε και το σώμα πέφτει σαν κούκλα στα χέρια μου, ενώ μας λούζουν οι πορτοκαλιές ακτίνες του ήλιου. Ένα δάκρυ από αίμα μου χαϊδεύει το μάγουλο πριν πέσει στο πρόσωπό της.

«Είναι νεκρή.»

Σαν σήμερα

Ιωάννης Παπαδάκης

Μήνας Οκτώβρης, τέλειωσαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες και οι δουλειές έχουν πληθύνει, βρέχει και εγώ πρέπει να τσεκάρω προσωπικά το πράμα πριν το σπρώξουμε, μιας και ο ενδιαμέσος είναι τρίτος. Τον προειδοποίησα ότι δεν ξέρω πού νομίζει ότι είναι αλλά αν κάνει μαλακία θα τον κλαίει η μάνα του. Εδώ είναι Κρήτη και τους σκάρτους τους ξεφορτωνόμαστε, και ειδικά αν είναι ξένοι, γρήγορα.

Τον περιμένω για λίγη ώρα αλλά μας έχει στήσει και αρχίζω να μπινελικώνω μέσα από τα μουστάκια μου. Ξάφνου ανοίγει η πόρτα, και μπαίνει μέσα αυτός.

“Καλησπέρα”, λέω αλλά δεν λαμβάνω απάντηση. Φαίνεται να είναι...

“Αγχωμένος;”

Φέρνει την βαλίτσα στο γραφείο που υπάρχει στην μέση και την ανοίγει. Φαίνεται σωστός, για να δούμε και αν είναι.

“Ε, μικρέ! Για έλα εδώ και πε μου αν είναι καλό”, κάνω στο Μανωλιό.

Πριν μπορέσει να το δοκιμάσει, ακούγονται οι πρώτοι πυροβολισμοί απ' έξω. Η συνέχεια είναι σαν ένα κολάζ από φώτα, κρότους και κραυγές δικές μου και τον δικών μου, όπως Ρώσων. Ο χαμός παίρνει μόνο λίγα λεπτά, και καταλαγιάζει αφήνοντας μόνο την βρόχα να ακούγεται. Το κτίριο έχει γεμίσει με μια έντονη μυρωδιά, σαν την δραχμή που έχει βραχεί. Όλοι μας είμαστε ξαπλωμένοι στην ιδιωτική μας πισίνα από αίμα. Όλοι τους έχουν ξεψυχήσει και σε λίγο θα ακολουθήσω και εγώ. Έτσι είναι να πεθαίνω; Με μία σφαίρα στο στέρνο και στο οπτικό μου πεδίο ένα κακοβαμένο ταβάνι; Η όραση μου θολώνει και νιώθω την γλυκιά αίσθηση της ηρεμίας να με διαπερνάει. Μία φιγούρα εμφανίζεται από πάνω μου. Ωστε έτσι μοιάζει ο θάνατος, ψιλός, λιγνός και μαυροφορεμένος. Μακάρι να είχα δύναμη να δω της λεπτομέρειές του, αλλά δεν αντέχω άλλο. Φτάνει, ώρα να κλείσω τα μάτια μου ακόμα και αν δεν έχω καταφέρει αυτά που λαχταρώ. Σκοτάδι. Τίποτα.

— *ΚΥΝΗΓΑ. ΦΑΕ. ΚΟΙΜΗΣΟΥ.*

— Τι;

— *ΦΑΕ!*

Συνειδητοποιώ ότι τα μάτια μου είναι ανοικτά. Βρίσκομαι πάνω από ένα σκύλο και δεν είμαι σίγουρος τι κάνω. Τον βαστάω με τα χέρια μου και νιώθω τα δόντια μου χωμένα στην σάρκα του και με ένα ξέφρενο ρυθμό να πίνω το αίμα του. Το αίμα του είναι απαισι... όχι, είναι γλυκό, είναι νόστιμο, είναι χορταστικό.

Νιώθω κάτι μέσα μου να ικανοποιείται. Σιγά σιγά νιώθω τον αργό παλμικό ήχο να σταματάει και μετά από πολύ λίγο το αίμα στερεώνει.

Ξαφνικά θυμάμαι να αναρωτηθώ το πού είμαι. Είναι σκοτεινά, δεν υπάρχει ούτε ένα φως, αλλά εγώ βλέπω χαρακτηριστικά σαν να φωτίζεται ελαφριά. Τριγύρω μου νεκρά σκυλιά, μέσα σε ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα και έπιπλα, μόνο μία πόρτα. Σηκώνομαι, σκουπίζω με το χέρι μου τα αίματα από το στόμα μου, και πάω στην πόρτα. Τώρα που είμαι κοντά βλέπω ότι η πόρτα είναι μεταλλική και ότι έχει βαθιές χαρακιές από μέσα, κάποιες μικρές και πολλές μεγάλες και βαθιές. Γυρνάω το χερούλι, αλλά η πόρτα είναι κλειδωμένη. Προσπαθώ να σπρώξω αλλά δεν κομπιάζει, την παρατάω και γυρνάω προς το δωμάτιο.

Τι έγινε εδώ;

Χόρτσες.

Τι ήταν αυτό; Α! Ο ήχος της πόρτας που ξεκλειδώνει, και των συρτών να τραβιούνται. Περιμένω για λίγη ώρα να ανοίξει κάποιος την πόρτα αλλά καμία κίνηση. Μάλλον με περιμένουν να βγω. Ανασκουμπώνομαι και παρατηρώ ότι είμαι μέσα στα κουρέλια από τα ρούχα που φορούσα όταν πέθανα. Τέλος πάντων. Βγαίνω έξω και περνάω ένα μεγάλο διάδρομο και άλλη μία πόρτα. Βρίσκομαι σε ένα πολύ μεγάλο δωμάτιο, με καναπέδες, τηλεόραση, έναν καλόγερο με μερικά πανωφόρια, μία βιβλιοθήκη που πιάνει έναν ολόκληρο τοίχο, και το διακατέχει ένας ελαφρύς φωτισμός. Σε μία πολυθρόνα κάθεται μια λεπτή γυναίκα, που το χρώμα του δέρματος της είναι λευκό, φοράει ένα λευκό πουκάμισο κουμπωμένο τέρμα πάνω και ένα λινό μαύρο παντελόνι. Τα μαλλιά της είναι μαύρα και τα έχει μαζέψει σε μια μεγάλη πλεξούδα στο πλάι, έχει δύο γαλανά μάτια και το βλέμμα της με καρφώνει σαν την σφαίρα που με σκότωσε εκείνο το βράδυ. Φαίνεται νέα, θα μάντευα ότι είναι μέσα στα τριάντα της. Δεν πρέπει να είναι Ελληνίδα, αλλά δεν μου κάνει για Ρωσίδα. Ίντα γίνεται εδώ. Ενώ την επεξεργαζόμουν, με μια φωνή ψύχραιμη, χωρίς ένα ίχνος προφοράς, μου μίλησε.

“Κάτσε Δημήτρη, πρέπει να έχεις πολλές ερωτήσεις.”

Κάτσε.

Ήθελα να την ρωτήσω ποια πάλι ήταν τούτη, αλλά κάτι μέσα μου ένιωσε την υποχρέωση να την υπακούσω, και έτσι έκανα. Κάθισα απέναντι της, την κοίταξα για λίγη ώρα και όταν βρήκα επιτέλους τα λόγια, ρώτησα.

“Που είμαι;”

“Στο σπίτι μου, λίγο πιο έξω από το Ηράκλειο.”

“Είμαι φυλακισμένος εδώ;”

“Όχι δεν είσαι φυλακισμένος αλλά δεν μπορώ να σε αφήσω να φύγεις, τουλάχιστον όχι μόνος σου.”

“Γιατί;”

“Ρώτα με τα υπόλοιπα που έχεις στο κεφάλι σου και αυτό θα απαντηθεί.”

Ίντα λέει τούτη, με εμπαίζει; Αν είχα ένα όπλο θα της μπαλόταρα. Ωστόσο, κάτι μέσα μου με προστάζει να δείξω υπομονή. Θα ακολουθήσω το ένστικτο μου.

“Γιατί είμαι γεμάτος αίματα;”

“Αυτό πιστεύω μπορείς να το καταλάβεις και μόνος σου, σίγουρα υπήρχαν πολλά νεκρά σκυλιά τριγύρω σου όταν συνήλθες.”

“Μα γιατί, τα σκότωσα; Τι τους έκανα; Τι συμβαίνει;”

“Δημήτρη, θυμάσαι το βράδυ της αποθήκης; Μην ξεγελιέσαι, εκείνο το βράδυ... πέθανες. Σε μάζεψα από την σκηνή και σε έσωσα.”

“Τι εννοείς πέθανα; Αφού με έσωσες και στέκομαι, τότε είμαι ζωντανός.” “Όχι, δεν είσαι ζωντανός και δεν πρόκειται να ξανά γίνεις ποτέ. Τώρα είσαι κάτι διαφορετικό, κάτι που δεν πεθαίνει με τα μέσα που πεθαίνουν τα υπόλοιπα ζωντανά πλάσματα.” “Τι;”

Αυτή πρέπει να είναι κουζουλή. Μάλλον πρέπει να βρω μια ευκαιρία να την σβολώσω και να φύγω. Η γυναίκα σηκώνεται και περπατάει προς τον τοίχο δίπλα στην βιβλιοθήκη και γυρνώντας έναν διακόπτη δυνάμωσε τον φωτισμό. Και εκεί την είδα για πρώτη φορά στο μεγαλείο της, ξεκάθαρα, ενώ γυρνούσε να ξανά κάτσει.

Κατάλευκη, όσο χλομός είναι και ο νεκρός πριν την κάσα, να βγάζει από την τσέπη της ένα αντικείμενο πολύ μικρό, έναν καθρέφτη.

“Κοίτα μέσα”, μου είπε. Από ένστικτο κοίταξα αλλά τι να δω παρά μία θολούρα. Πήρα τον καθρέφτη στα χέρια μου και, μην καταλαβαίνοντας, τον μετακίνησα σε διαφορετικές γωνίες, όλα τα υπόλοιπα φαινόταν σαν ξεκάθαρα.

“Για’ δε με βλέπω;”

“Είναι ένα από τα προβλήματα που θα έχεις από εδώ και πέρα.”

“Τι... τι είμαι;”

“Είσαι πλέον, αυτό που λέμε εμείς, στην κοινωνία μας, Ομόαιμος.”

“Ομόαιμος; Ιντά ‘ναι τούτο;”

“Σημαίνει αυτός που κυλάει μέσα του το ίδιου είδους αίμα σαν εμάς. Δηλαδή ότι είσαι Βρυκόλακας.”

Βρυκόλακας;

“Αυτά που ζούνε στο σκοτάδι και πίνουν παρθένες; Που φοβούνται τα σκόρδα και να περνάνε ποτάμια;”

Εκείνη την στιγμή σαν να είδα το πρόσωπο της να αλλάζει μορφασμο. Σαν να πήγε να χαμογελάσει.

“Περίπου.”

“Και που είναι τα δόντια μου, για να πίνω το αίμα;”

“Εκεί είναι απλά δεν ξέρεις ακόμα να τα βγάζεις εκούσια. Παρακολούθησε.”

Με το που τέλειωσε την πρόταση της άνοιξε το στόμα της και μπροστά στα μάτια μου είδα τους κυνόδοντες τις να μακρύνουν.

“Απίστευτο.”

Σε προκαλεί. Μην της δίνεις το πάνω χέρι.

Τι ήταν αυτό;

Ξαφνιάζομαι. Δεν ήταν η ιδέα μου αυτό που άκουσα.

Τι κάνω; Γιατί γρυλίζω; Γιατί καταστρέφω με τα νύχια μου την καρέκλα; Είχα τόσο μεγάλα νύχια; Βλέπω να περνάει από το πρόσωπο της γυναίκας μία μικρή έκπληξη, σαν να ξέχασε κάτι σημαντικό.

“Κάτσε ήσυχος!”, είπε προστακτικά προς το μέρος μου.

ΘΑ ΣΕ ΜΑΣΗΣΩ ΜΕΧΡΙ...

“.. ΝΑ ΜΗΝ ΜΕΙΝΕΙ ΚΟΚΚΑΛΟ!” ούρλιαξα.

Αλλά αμέσως ηρέμησα. Ηρέμησα κάτω από το βλέμμα της. Το βλέμμα αυτού που είναι το αφεντικό σου, που γνωρίζεις ότι τα χρωστάς όλα σε αυτή και αυτή την στιγμή σε πρόσταξε να κάνει το θέλω του. Το βλέμμα το οποίο το πρωτοείδα και σεβάστηκα από τον παππού μου.

Προσπάθησα να την προλάβω πριν μιλήσει.

“Δεν... δεν ξέρω τι έπαθα.”

“Εγώ ξέρω, δεν είναι δικό σου λάθος, είσαι ακόμα κουτάβι, παιδί, childe. Απλά δεν περιμένα το Κτήνος μέσα σου να είναι τόσο αντιδραστικό.”

“Το Κτήνος μέσα μου;”

“Μέσα σε όλους μας ζει το Κτήνος. Είναι εκεί και μας δίνει ζωή, ένστικτο και να μας ωθεί να επιβιώνουμε. Ωστόσο, όταν συμβαίνουν πράγματα που τα θεωρεί επικίνδυνα προσπαθεί να πάρει τον έλεγχο για να τα αντιμετωπίσει για χάρη σου. Μάλλον όσον αφορά το πρώτο καιρό που θα σε μαθητεύω, θα συγκεντρωθούμε λιγάκι παραπάνω σε αυτό από τα άλλα. Τέλος πάντων πρέπει να νιώθεις κουρασμένος, και αυτό επίσης.”

Έχει δίκαιο ένιωθα την ανάγκη να κοιμηθώ.

“Έχεις δίκιο.”

“Ωραία έλα μαζί μου. Για λίγο καιρό θα κοιμάσαι στο δωμάτιο δίπλα μου, για να σε προσέχω.”

Σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει προς μία από τις δύο πόρτες που δεν είχαν ανοιχτεί ακόμα, την ακολούθησα. Πίσω από την πόρτα υπήρχε μία σκάλα που πήγαινε κάτω. Κατεβήκαμε τα σκαλιά.

“Για πόσο καιρό;”

“Δεν θα βγεις από αυτό το κτήριο για τουλάχιστον ένα μήνα. Μετά, για μερικούς μήνες θα κυκλοφορούμε πάντα μαζί, μην ανησυχείς θα βρούμε μία δικαιολογία. Τέλος, για λίγα χρόνια θα είσαι πάντα υπό την επίβλεψη μου ακόμα και όταν δεν είμαι δίπλα σου.”

“Γιατί τόσος πολύ καιρός;”

“Ο πρώτος μήνας είναι για να μάθεις να ελέγχεις τα χαρίσματα σου, και να αποφεύγεις τα προβλήματα σου. Οι επόμενοι μήνες είναι που θα σου μάθω για

την κοινωνία μας και να σε εισάγω σε αυτήν, όπως και να σου εμφυτεύσω το πως πρέπει να κινείσαι ανάμεσα στους ανθρώπους.”

“Και τα επόμενα χρόνια;”

“Για να μην πεθάνεις ούτε εσύ ούτε εγώ, από βλακεία σου.”

“Δεν σκοπεύω να ξανά πεθάνω. Αλλά αν συναιβενε κάτι, γιατί να πεθάνεις και εσύ;”

“Το να κάνεις... παιδί γίνεται μόνο μετά από άδεια, και μετά είμαι υπεύθυνη για εσένα, ώστε να μην σπάσεις κάποια από τις Παραδόσεις μας.”

“Παραδόσεις;” ρωτάω την στιγμή που βρισκόμαστε μπροστά από μία πόρτα καφέ με στρογγυλό πόμολο, το οποίο δεν φαίνεται πολυχρησιμοποιημένο. Δεν υπάρχει άλλη πόρτα σε αυτόν τον όροφο.

Ανοίγει την πόρτα και μου υποδεικνύει να περάσω μέσα.

“Η κοινωνία μας, αν και μικρή, στηρίζεται από κάποιους νόμους που διασφαλίζουν την επιβίωση μας.”

“Ποιοι είναι αυτοί οι νόμοι;”

“Αρχικά δεν πρέπει να αποκαλυφθεί η ύπαρξη μας σε αυτούς που δεν είναι του αίματος μας. Κατά δεύτερων δεν μπορείς να κάνεις παιδί χωρίς άδεια, και αν σου δοθεί η άδεια το βάρος των ενεργειών πέφτει και πάνω σου. Και τρίτων, απαγορεύεται να σκοτώσεις Ομόαιμο και να απολαύσεις πλήρως το αίμα του. Όσων αφορά αυτόν τον τελευταίο νόμο, είναι λίγο πιο ιδιαίτερος από ότι ακούγεται, αλλά θα στον εξηγήσω στο μέλλον.”

Παρατηρώ ότι υπάρχει ένα κρεβάτι, μονό.

“Εσύ που θα κοιμηθείς;”

“Εγώ θα βρίσκομαι τριγύρω, μην ανησυχείς. Δεν κοιμάμαι σε κρεβάτι.”

“Αλλά που;”

“Θα σου τα μάθω αύριο αυτά. Τώρα απλά ξεκουράσου.”

Και βλέπω να πηγαίνει προς την πόρτα. Συνειδητοποιώ κάτι πολύ σημαντικό το οποίο έχω ξεχάσει να ρωτήσω λόγω όλων αυτών.

“Πε μου κάτι τελευταίο.”

“Τι;”

“Το όνομα σου.”

Το πρόσωπο της ξανά φάνηκε σαν να πήγε να περάσει μία έκφραση που δεν μπορούσα να αναγνωρίσω.

“Στέλλα. Στέλλα Μεταξά.”

“Χάρηκα.” “Είμαι σίγουρη ότι θα χαρούμε και οι δύο τις μέρες που θα ακολουθήσουν”

Νομίζω ότι κατάλαβα έναν τόνο ειρωνείας αλλά το προσπέρασα.

“Καληνύχτα.” “Καληνύχτα.”

Και όταν έφυγε έκατσα στο κρεβάτι.

Κοιμήσου.

Κάτι θα ξέρεις.

Ξάπλωσα και κοιμήθηκα, τον πρώτο μου ύπνο που δεν είχε όνειρο.

Ο εναγγαλισμός του καινούργιου κόσμου

Ιάσωνας Στρατάκης

Δεκέμβρης του 1994.

Μισώ την Αθήνα, μισώ τα λεφτά της, την υποκουλτούρα της, το τσιμέντο της. Ο αδερφός μου πέθανε πριν από δύο μήνες σε αυτοκινητιστικό ατύχημα. Ήμασταν μαζί, και οι δύο είχαμε πιει λίγο παραπάνω αλλά μου είπε να τον εμπιστευτώ και να τον αφήσω να οδηγήσει. Τελικά δεν έπρεπε.

Πρέπει να φύγω από αυτήν την πόλη, κάθε βράδυ νιώθω μάτια να με καρφώνουν σαν μαχαίρια στην πλάτη και όταν γυρνάω να κοιτάξω βλέπω την ίδια καταραμένη φιγούρα να στρίβει σε διαφορετικό σοκάκι. Τίποτα δε θα με γλίτωνε από τις τύψεις για το χαμό του αδερφού μου, κάναμε τα πάντα μαζί, παρότι όταν τρία χρόνια μεγαλύτερος μου. Ίδιες παρέες, μαζί στην προπόνηση, μαζί στο κλάμα, μαζί στη χαρά, μαζί σε όλα. Ήξερε να με κρατάει πίσω όπου χρειαζόταν λέγοντας μου «Μη βιάζεσαι μικρέ. Θα έρθει η σωστή στιγμή». Για κάποιο λόγο που δεν είχα καταλάβει ήταν και θρήσκος ως ένα βαθμό. Κάθε φορά θα τα έχωνε στον πατέρα μας άμα τον άκουγε να προσβάλλει τα θεία. Ο θάνατος του όχι μόνο μου απέδειξε ότι υπάρχει θεός, αλλά ότι έχει και χιούμορ.

Κάθε νύχτα είναι η ίδια, βγαίνω το βράδυ, πάω να πιώ, προσποιούμαι ότι είμαι καλά και μετά γυρνάω σπίτι το πρωί. Όλα αυτά ενώ νιώθω εναν απροσδιόριστο κίνδυνο να ελοχεύει σε κάθε γωνιά που περπατάω και που σκέφτομαι. Νιώθω ότι πρέπει κάτι να αλλάξει, ότι έχω δύο λύσεις, ή να φύγω στο εξωτερικό ή να πεθάνω εδώ χωρίς κανένα να νοιάζεται. Ο κόσμος είναι κενός, αλλά νιώθω σαν μια φωνή να θέλει να με τραβήξει από αυτόν. Φεβρουάριος του 1995. Καινούργιος χρόνος, σιγά το πράμα. Ο κόσμος δεν έγινε ούτε καλύτερος, ούτε διαφορετικός με κάποιο τρόπο άρα δεν υπάρχει νόημα γιορτής.

Είναι Σάββατο βράδυ, και ακόμα υπάρχει ο ίδιος ανεξήγητος τρόμος στο μυαλό μου, λένε ότι η προσμονή του θανάτου είναι χειρότερη από το θάνατο. Κάποιες φορές έχω καταφέρει να δώ λίγο παραπάνω από την σκοτεινή φιγούρα. Είναι ψηλός, νομίζω φοράει σκούφο, μια τεράστια καπαρντίνα μαύρη και παρότι δέν έχω δει το πρόσωπο του, έχω νιώσει τη ματιά του να μου τρυπάει την ύπαρξη. Είναι λες και, ότι είναι λάθος με τον κόσμο είναι εξαιτίας του. Κάποιες φορές, αφότου τον έχω καταλάβει, έχω δει και κάποια μηνύματα στους τοίχους με αίμα. Ένα έλεγε: «Είσαι έτοιμος για την άλλη μεριά;», κάποιο άλλο, «Έλα να με βρεις ή θα σε βρω εγώ». Ένιωθα σαν να είμαι σε ταινία τρόμου 'β κατηγορίας. Νόμιζα ότι έφταιγε το ποτό στην αρχή και δέν έδωσα πολύ σημασία αλλά παράγινε το κακό.

Ένα βράδυ που γυρνούσα μετά από ξενύχτι, τον είδα να με περιμένει στο στενό δίπλα από το διαμέρισμά μου. Πρέπει να έγινα άσπρος από το φόβο μου, γιατί τον είδα να γελάει καθώς με κοίταζε στα μάτια. Το γέλιο του ήταν περιέργο, ότι πιο εχθρικό έχω ακούσει ποτέ μου. Ήταν λες και γελούσε ένα θηρίο έτοιμο να μου χιμήξει.

—«Πλησίασε», μου είπε με αυστηρό ύφος.

—«Δεν έχω κανένα λόγο, σε έχω δει όλον αυτό τον καιρό που με παρακολουθείς.»

—«Ασφαλώς. Ήθελα να με δεις.»

—«Γιατί;»

—«Α! Το μέγα ερώτημα στα πάντα. Έχεις σταματήσει να είσαι άνθρωπος, Ιάσωνα. Εδώ και λίγους μήνες. Η μόνη σου διαφορά με ένα πτώμα είναι ότι αυτό δεν έχει σφυγμό.»

—«Τί σε νοιάζει εσένα; Ποιος είσαι;»

—«Τί θα έλεγε ο αδερφός σου ο Πάνος αν σε έβλεπε έτσι;»

Χωρίς να το πολυσκεφτώ του επιτέθηκα ή προσπάθησα έστω. Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που έχω κάνει. Πιάνοντας μου το χέρι ένιωσα σαν να μου το σφίγγει μέγγνη. Σχεδόν μου το έσπασε. Κρατώντας με μου είπε:

—«Είμαι εδώ γιατί σε επέλεξα, για να σου ξαναδώσω ζωή.»

—«Δεν μπορείς να μου δώσεις τίποτα!»

—«Μπορώ να σου δώσω τα πάντα αρκεί να απλώσεις το χέρι σου», είπε αφήνοντας με.

—«Τί εννοείς; Πώς τα ξέρεις όλα αυτά για μένα;»

—«Ξέρω καθετί που γίνεται στην πόλη μου, έψαχνα καιρό για κάποιον σαν εσένα. Έναν δυνατό μαχητή που να έχει χάσει τον στόχο του, έτσι ώστε να του τον δείξω εγώ.»

—«Στην πόλη σου? Τί βλακείες λες;»

Έκανα να φύγω θεωρώντας ότι μιλούσα απλά με κάποιον τρελό ψωνισμένο που γούσταρε να παρακολουθεί όποιον λάχει. Με σταμάτησε κρατώντας με από τον ώμο. Δεν μπορούσα να κουνηθώ, για κάποιο χαζό και παράλογο λόγο ήταν υπερβολικά δυνατός παρά το πολύ λεπτό παρουσιαστικό του. Αφύσικα θα έλεγε κανείς.

—«Μπορείς να πάς να αυτοκτονήσεις όπως σκέφτεσαι τόσο καιρό. Ή μπορείς να έρθεις μαζί μου και να δείς τον κόσμο όπως είναι, όπως τον βλέπω εγώ.»

—«Τί θα κερδίσω;»

Ένωθα τις σκέψεις μου να στροβιλίζονται στο κεφάλι μου σαν τυφώνας και έπρεπε να διαλέξω τη σωστή. Γιατί ένας ξένος έδειχνε ενδιαφέρον σε μένα;- Ποιός ήταν ο κόσμος του, και γιατί ήταν τόσο διαφορετικός από τον δικό μου; Μπορεί η αλήθεια να με σκότωνε, αλλά δεν με πολυένοιαζε. Εκείνη τη στιγμή αυτός ο τύπος φαινόταν σαν την μοναδική έξοδο από την καταστροφή μου. Όσο παράλογο και να φαινόταν αυτό.

—«Θα κερδίσεις τη ζωή σου πίσω και πολλά παραπάνω, αλλά ότι και να γίνει είναι δική σου ευθύνη. Έτσι κι αλλιώς δεν είσαι άνθρωπος απόψε, ούτε κι εγώ. Μπορεί ποτέ να μην είσυνα και απλά να έψαχνες την αλήθεια νύχτα με τη νύχτα, βιβλίο με το βιβλίο. Εγώ ήρθα σε σένα για να σου πάρω τις παρωπήδες από τα μάτια και να σου δείξω τι μπορείς να γίνεις.»

—«Δείξε μου.», του είπα, χωρίς ουσιαστικά να ελπίζω σε κάτι.

—«Καλώς ήρθες.», μου είπε. Μετά από έναν διαπεραστικό πόνο στο λαιμό, όλα μαύρισαν.

Ιάσωνας Στρατάκης, Δράκος Ιππότης στο Τάγμα του Δράκου

Θάνατος, μια νέα αρχή

Άρτεμις Μπακασέτα

Έκλεισα τα μάτια μου, μα μάταια δεν μπορώ να κοιμηθώ. Η εικόνα που είδα σήμερα το πρωί δεν με αφήνει. Είναι εκεί κάθε φορά που πάω να κλείσω τα βλέφαρα μου, πάντα η ίδια εικόνα: ένα πτώμα στη μέση του δρόμου με το κεφάλι του να έχει γίνει ένα με την ασφαλτο και μόνο αίμα και σπασμένα οστά να ξεχωρίζουν, ελάχιστα, από αυτό το αλλόκοτο πάντρεμα. Σηκώθηκα να κάνω ένα τσιγάρο, μήπως και καταφέρω να ηρεμήσω, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Άνοιξα την τηλεόραση, μήπως αναφέρουν κάτι γι' αυτό, αλλά τίποτα. Δεν μπορεί να μην το αναφέρουν, είναι πολύ βίαιο για να περάσει απαρατήρητο.

Παίρνω τον Αλέξη τηλέφωνο, θέλω να δω πως είναι εκείνος. Ούτε αυτός μπορεί να κοιμηθεί. Αποφασίζουμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό -να ένα κακό με το να είσαι δημοσιογράφος: η περιέργεια, η ανάγκη να τα ξέρεις όλα. Αν το έχεις δεν μπορείς να το αποβάλεις, είναι σαν μικρόβιο που σε τρώει. Τουλάχιστον έχουμε ένα όνομα να κινηθούμε, Ιάκωβος Γούναρης. Αποφασίζω να αρχίσω να τον ψάχνω στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ελπίζοντας να καταφέρω κάτι. Και να ένα site που δεν είχα ακούσει ξανά: το kindred. Έφτιαξα λογαριασμό με ψεύτικο όνομα και άρχισα να έχω συνομιλία με κάποια Αλίκη. Στην αρχή η κουβέντα μας ήταν αόριστη, με εκείνη να μου κάνει ερωτήσεις που δεν καταλάβαινα και με εμένα περίτεχνα να προσπαθώ να τις αποφύγω. Μέχρι που ανέφερα το όνομα του. Εκεί η στάση της άλλαξε και, ενώ θα μπορούσε κανείς να την πει και φιλική μέχρι εκείνη την ώρα, έγινε ψυχρή και απότομη, απαιτώντας να μάθει με ποιον ομοίμο μιλάει. Ομοίμο; Κάτι μέσα μου μπερδεύτηκε ακόμα πιο πολύ. Αρχισα να ψάχνω στο internet και αυτό που ανακάλυπτα σιγά σιγά άρχισε να αγγίζει τα όρια της φαντασίας: Βρικόλακες!

Μα πως είναι δυνατόν; Δεν υπάρχουν, αρνούμαι να το δεχτώ. Έχω ακόμα ένα μήνυμα της: "Να προσέχετε δεσποινίς Μπακασέτα, ξέρετε πολλά πλέον και δεν θα έπρεπε". Τώρα πια με ξέρουν, είναι πολύ εύκολο να με βρουν αν μείνω εδώ. Πρέπει να φύγω. Και ο Αλέξης πρέπει να φύγει. Τον παίρνω τηλέφωνο κατευθείαν και του λέω ότι πρέπει να εξαφανιστούμε προσωρινά. Μου λέει να φύγουμε μαζί. "Όχι", του λέω, "είναι καλύτερα να χωριστούμε και να μην ξέρει ο ένας που θα πάει ο άλλος, για μεγαλύτερη ασφάλεια". Δεν του αρέσει η ιδέα, αλλά αναγκάζεται να συμφωνήσει. Είμαι πολύ ξεροκέφαλη για να με πείσει και το ξέρει. Βάζω λίγα πράγματα σε μια τσάντα και αφήνω ένα κακογραμμένο σημείωμα πίσω μου: "Έχω ανάγκη να φύγω. Μην με ψάξετε". Άνοιγω την πόρτα και φεύγω. Εκτεθειμένη, έτσι ένιωσα έξω από το σπίτι μου. Που να πάω; Δεν έχω ιδέα! Εκτός Αθήνας; Και αν έχουν άτομα σε λιμάνια και σταθμούς; Όχι, πρέπει να βρω κάτι άλλο. Τα ξενοδοχεία αποκλείονται, πολλά μάτια.

Και εκεί το θυμήθηκα: Το παλιό σπίτι στο Χαϊδάρι! Είναι δέκα χρόνια κλειστό, μα έχει ακόμα νερό και ρεύμα. Πήρα ταξί. Με άφησε στο άλσος, δεν είναι μακριά από εκεί, απ' όσο θυμάμαι τουλάχιστον. Το βρήκα, όχι τόσο εύκολα όσο ήλπιζα, αλλά δεν έχει σημασία. Το κλειδί ήταν στο ίδιο γλαστράκι που το αφήναμε πά-

ντα. Άνοιξα την πόρτα με δυσκολία και μπήκα μέσα. Μπήκα στον πειρασμό να ανοίξω τα φώτα, αλλά το θεώρησα κακή ιδέα. Το κινητό μου το είχα ήδη πετάξει πριν μπω στο ταξί -να τι σου κάνουν οι πολλές αστυνομικές ταινίες. Αφού τα μάτια μου συνήθισαν στο χώρο, βλέπω ένα παλιό ντιβάνι. Μου κάνει, αν θέλω να κοιμηθώ. Ποιον κοροϊδεύω; Πως μπορώ να κοιμηθώ, ενώ με κυνηγάνε;

Ανάβω ένα τσιγάρο και κάθομαι. Η καρδιά μου χτυπά σαν τρελή. Ο καπνός μαζί με την σκόνη κάνουν την ατμόσφαιρα αποπνικτική, μα δεν με ενοχλεί αυτό. Πως έμπλεξα έτσι... Πάω προς το παράθυρο. Δεν ξέρω πόση ώρα είμαι εδώ, αλλά νιώθω ότι δεν θα αντέξω να ζώ έτσι, το μυαλό μου έχει αρχίσει να χάνεται... Και τότε ήταν που ένωσα κάτι να πλησιάζει. Γύρισα και την είδα να με κοιτά. Αυτό ήταν, είμαι νεκρή. "Ο Αλέξης;", την ρώτησα. "Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τους πεθαμένους", απαντάει. Είμαι έτοιμη. Την κοιτάω. "Τι περιμένεις; Καν' το", της λέω. "Η περιέργειά σου θα μου φανεί χρήσιμη", μου απαντά και με πλησιάζει. Νιώθω τα δόντια της να τρυπούν την σάρκα μου και ένα πόνο να με διαπερνά. Αυτό ήταν πεθαίνω...

Όχι, δεν πέθανα. Απ' ότι φαίνεται, είχε άλλα σχέδια για μένα.

Ταξίδι στην Ντία

Το όνειρο

Ήταν βορειοδυτικής κατεύθυνσης. Αυτό σήμαινε πως η βραδιά θα πήγαινε αρκετά ομαλά. Τέτοιοι άνεμοι συνήθως φυσούν σταθερά για αρκετές ώρες μέχρι να κοπάσουν. Η πανσέληνος φαινόταν ξεκάθαρα, στολίζοντας με ασήμι τον συννεφιασμένο ουρανό. Τα ρούχα του είχαν αρχίσει να μουσκεύονται από το νερό της θάλασσας που ράντιζε την παραλιακή οδό, αλλά ήταν κάτι για το οποίο είχε προετοιμαστεί ότι θα συνέβαινε.

Η βραδινή έξοδος του συνεχίστηκε κατά μήκος των πάρκων και των ψαροταβερνών και έφτασε σε μία μικρή κυκλική πλατείτσα με ένα άγαλμα που αναπαριστά δελφίνια που ξεπηδάνε απ' τον αφρό της θάλασσας. Εκεί ήταν το σημείο συνάντησης που τον περίμενε η κοπέλα με το μαύρο παλτό, γκρι σκούφο, κασκόλ και μαύρες μπότες. Είχε μία τσάντα περασμένη στον ώμο της που την έκανε να γέρνει ελαφρά στο πλάι επιδεικνύοντας ασυναίσθητα τους γοφούς της διαγράφοντας την θηλυκή της σιλουέτα κάτω από το χειμερινό παλτό.

Στην εικόνα της, χαμογέλασε και σκέφτηκε ότι είχε κάνει την κατάλληλη επιλογή. Όταν τον είδε ξαναζύγισε το βάρος της και χάλασε τη πόζα της για να τον πλησιάσει. Στο άγγιγμα του ξαφνιαστηκε για μία στιγμή, της ψιθύρισε όμως κάτι στο αυτί και του χαμογέλασε. Πρότεινε το χέρι του και εκείνη το πήρε προχωρώντας αγκαζέ στα σκαλάκια που κατεβαίνουν χαμηλότερα στην προβλήτα.

Ο φωτισμός του αρχαίου ενετικού κάστρου του Δούκα ντι Μάρκο Μίνιο διέγραφε τις ψαρόβαρκες που προσπερνούσαν και τα κακοαπλωμένα δίχτυα τους. Η χυδαία μυρωδιά της αποταγμένης θάλασσας με όλο το θάνατο και ζωή που εμπεριέχει βεβήλωνε τα ρουθούνια τους. Την οδήγησε προσεκτικά ώστε να μην βρεθούν και αυτοί μπλεγμένοι μέχρι που έφτασαν σε ένα πλατύσκαλο στο τέλος της προβλήτας.

Εκεί έφτασαν σε μία αυλή που χρησιμοποιείται την ημέρα από έναν χώρο εστίασεως με θέα το παλιό λιμάνι του Ηρακλείου. Στο πέρασμα τους οι πάπιες που εποικίζουν τον χώρο έσπασαν τη σιωπή και ζήτησαν φόρο περάσματος με τις κραυγές τους. Εκείνος κοντοστάθηκε έβγαλε και τους πέταξε κάποια κομμάτια παξιμάδι. Η κοπέλα γέλασε και σχολίασε: «Δεν γνώριζα πως έχεις τον τρόπο σου με κάθε είδους ζώο.» Εκείνος χαμογέλασε ελαφρώς και προσπέρασαν την “αυλή των πτηνών” πλησιάζοντας την προβλήτα.

Την οδήγησε πάνω στον ξύλινο διάδρομο ανάμεσα στα λιγιστά σκάφη που παραμένουν δεμένα το χειμώνα. Εκείνη μελέτησε κάτω από το σεληνόφως τα ονόματα τους που περιέγραφαν αόριστα τις φιλοδοξίες των καπεταναίων τους. Κρατώντας τον σφιχτά σιγούρευε το βήμα της πάνω στους ταλαντευόμενους διαδρόμους, έως ότου έστριψαν απότομα δεξιά και της έδειξε με μία θεατρinίστικη υπόκλιση το σκάφος, «Από εδώ το “Όνειρο” που θα μας ταξιδέψει απόψε.» Εκείνη φάνηκε ενθουσιασμένη και δειλά έκανε κίνηση προς τη μεταλλική του

σκαλίτσα. Την ελευθέρωσε από τη λαβή του κοιτάζοντας την να κινείται προς αυτό με ένα μυστηριακό ύφος που του θύμιζε την θυσία της Ιφιγένειας στο βωμό της Αρτέμιδας. Τελικά την πλησιάζει και την βοηθάει να ανέβει πιάνοντας την από τους γοφούς που δελεαστικά του παρουσιάζονταν ξανά. Την έσφιξε για λίγο κάνοντας την να αναφωνήσει από έκπληξη αλλά συγκρατήθηκε και εν τέλη την ελευθέρωσε.

Αφού επιβιβάστηκε και αυτός, ξεπροβάλει ο σκίπερ από την φωτισμένη καμπίνα χαιρετίζοντας τους, «Καλώς ορίσατε, νιώστε άνετα και ετοιμαστείτε να σαλπάρουμε». Παρατηρεί την αμφίεση της κοπέλας και προσθέτει «Γι' αρχή βγάλτε της μπότες κ βάλτε κάτι πιο άνετο, μη σημαδέψουμε και το σκάφος, ε;». Εκείνη νιώθει αμήχανα για λίγο αλλά ο συνοδός της προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή πάνω του και ζητάει: «Θα ήθελα και εγώ να βάλω κάτι πιο κατάλληλο» και κατεβαίνουν οι δύο τους κάτω αφήνοντας την μόνη στο κατάστρωμα.

Όταν ανεβαίνουν πάλι, κρατάει ένα ζευγάρι παπούτσια κατάλληλα για το ταξίδι και γονατίζει μπροστά της βοηθώντας την να βγάλει τις μπότες. Τις μεταφέρει κάτω, ενώ ο σκίπερ λύνει τα σκοινιά που κρατούν το σκάφος σε επαφή με τη στεριά. Παίρνει μια επιτηδευμένα βαθιά ανάσα και χαμογελάει, «Επιτέλους ελεύθεροι να απολαύσουμε το όνειρο» αναφωνεί και κάθεται δίπλα της χαζεύοντας τον καπετάνιο τους να κάνει τους κατάλληλους ελιγμούς για να τους βγάλει έξω από το λιμάνι.

Καθώς κινούνται με τη βοήθεια της μηχανής, ο καπετάνιος βιράρει τα πανιά και ο αέρας δίνει πνοή στο σκάφος σα να ξυπνάει από κάποιο βαθύ ύπνο. Τα φώτα της πόλης και του Ρόκκα ελ Μάρε σύντομα χάνονται πίσω απ' τα τείχη του λιμανιού έχοντας μπροστά την πανσέληνο να τους οδηγεί. Ο άνεμος γίνεται δυνατότερος και με μερικές απότομες κινήσεις και αναφωνητά φτιάχνει τα πανιά του σκάφους και ξεκινάνε πλαγιοδρομία προς την Ντία. Η κοπέλα στενεύει τα μάτια της για να προστατευτεί από το σπρέι του νερού και του αέρα που την χτυπάει και κοιτάζει κλεφτά προς τα πίσω βλέποντας μόνο το φως του φάρου του λιμανιού να εναλλάσσεται στο δικό του αποκομμένο ρυθμό.

Κάποια στιγμή αναφέρει ότι δεν νιώθει καλά και ξεκινάει να κατέβει κάτω στην καμπίνα. Βάζει παραπάνω προσπάθεια για να σηκωθεί από τη σταβέντο μεριά, με την κλίση του σκάφους εναντίον της και παραπατάει ψάχνοντας να βρει την ισορροπία της. Φτάνει επιτυχώς στις σκάλες αν και προσγειώνεται άχαρα στο εσωτερικό της καμπίνας. Στηρίζεται στο τραπέζι της κουζίνας, μέχρι που τον ακούει να της ψιθυρίζει στο αυτί: «Μήπως να ξαπλώσεις για λίγο;». Εκείνη γνέφει καταφατικά και την οδηγεί στην πλώρα καμπίνα.

«Ίσως δεν ήταν η καλύτερη στιγμή να κάνουμε αυτό το ταξίδι» συνειδητοποιεί όταν ξαπλώνει και δικαιολογείται, «Στις μέρες του κύκλου μου το σώμα μου δεν

ανταποκρίνεται όπως συνήθως». Αυτός την ακουμπάει απαλά στα πόδια και αρχίζει να της κάνει μασάζ. Όσο συνεχίζει, εκείνη φαίνεται δεκτική στις κινήσεις του και την πιέζει περισσότερο μέχρι που κάποια στιγμή πάλι σφίγγει τα τρυφερά της μπούτια. Εκείνη ερμηνεύει τις κινήσεις του ως το πάθος που χτίζεται και τον σταματάει ξανά προτείνοντας ένα χέρι της να αγγίξει μαλακά το δικό του, «Μακάρι να μην ήμουν στον κύκλο!» απολογείται. Εκείνος της χαμογελάει και της κατεβάζει απότομα το παντελόνι κάνοντας μία παύση για να δει τις αντιδράσεις της.

Στην αρχή κάνει τον κόπο να προσφέρει μία μικρή αντίσταση αλλά θέλοντας να ικανοποιήσει την περιέργεια της και το πόθο του, τον αφήνει να συνεχίσει. Ανασηκώνει τα πόδια της και περνάει ανάμεσα τους, παγιδευμένος πλέον μεταξύ του παντελονιού της και της πηγής του προβλήματος της. Γλύφει από το σώμα της το ζωοφόρο αίμα που απορρίπτει η ζωή, δείχνοντας ευλάβεια για τις συγκυρίες, παίρνοντας το χρόνο του για να μην την ξαφνιάσει. Σηκώνεται μετά από λίγο με αίμα στο πρόσωπο, αφήνοντας την πλέον χαλαρωμένη. Αφού πάει να πλυθεί στην τουαλέτα του σκάφους, βγαίνει πάλι στο κατάστρωμα να κάνει παρέα στον οδηγό του “Ονειρού”.

Όταν πλέον φτάνουν στα παράλια της Ντίας, επιβιβάζονται στο ντίνγκι και προσαράζουν στην ακτή. Ευχαριστούν τον σκίπερ και του ζητούν να τους περιμένει στο σκάφος. «Ωραία το μονοπάτι θα είναι ξεκάθαρο με τέτοιο φώς» αναφωνεί εκείνος όλο χαρά και προσθέτει, «Όταν ανέβουμε στην κορυφή θα δούμε την αξία του ταξιδιού». Εκείνη χαμογελάει και ακολουθεί χωρίς να καταλαβαίνει που πηγαίνουν, αλλά το μυστήριο την έχει εντριγκάρει όσο τίποτε άλλο που θυμάται.

Το σημείο που έχει σταματήσει το σκάφος είναι πάνω από τα βυθισμένα ερείπια ενός αρχαίου λιμανιού και το δρομάκι που ακολουθούν τους οδηγεί μέσα από βράχια που μοιάζουν πρωτόγονα και τερατώδη, σαν τα λέπια κάποιου κτήνους που έχει πετρώσει από την αρχαιότητα. Όταν φτάνουν σέ ένα σημείο που φαίνεται να είναι η κορυφή βρίσκει μια μυτερή πέτρα και στρέφεται προς την κοπέλα. «Αυτό εδώ είναι το ψηλότερο σημείο του νησιού. Κοίτα λοιπόν, γύρω σου, τη θέα». Εκείνη κάνει ότι της λέει, το νερό παντού γύρω τους φαίνεται σχεδόν ασημί και η φύση είναι σαν να βρίσκεται υπόλογη στον σεληνιακό προβολέα έτοιμη να αποκαλύψει κάτι που συνεχώς κρύβει καλά.

«Σύμφωνα με το μύθο η νήσος Δίας δημιουργήθηκε από τον ίδιο το Δία όταν πέτρωσε ένα καταστροφικό Κτήνος με τον κεραυνό του.» λέει εκείνος με ικανοποίηση και ταυτόχρονα βγάζει ένα πέτρωμα, το οποίο θάβει στο έδαφος εκεί κοντά. Εκείνη τον κοιτάζει απορημένη μέχρι που τελικά γυρίζει να θαυμάσει πάλι την πανσέληνο. Ξαφνικά το κεφάλι της παγώνει σε εκείνο το σημείο, συνεχίζοντας να κοιτάζει το φεγγάρι, καθώς τα ψυχρά χέρια του την κρατάνε από το λαιμό και τους γοφούς ακίνητη στο δροσερό νυχτερινό άνεμο. Η ίδια οικεία φωνή, αυτή τη φορά της μουγκρίζει «Επιτέλους ήρθε η ώρα σου, Ιφιγένεια!»

Burden from the Past

Max Borrman

Νυχτώνει. Η ώρα που περιμένω με τόση αγωνία και απεχθάνομαι τόσο έντονα. Άλλη μια νύχτα χαμένος στους ρυθμούς της πόλης, σε μια ρουτίνα μισή ελκυστική, μισή κακιά συνήθεια. Μαζεύω τα τσιγάρα μου από το γραφείο, τον αναπτήρα και το όπλο μου. Το επεξεργάζομαι μηχανικά, περνάω την γεμιστήρα και οπλίζω. Έτοιμος. Για τι; Ούτε εγώ ξέρω. Κρατάω απλώς μια καθημερινότητα, η οποία με κρατάει λειτουργικό. Α, ναι και μαζεύω πληροφορίες. Για άλλους. Για μένα. Χαρτογραφώ, αναλύω, καταγράφω, δημιουργώ κρυφούς κώδικες επικοινωνίας. «Η πληροφορία είναι δύναμη» μας έλεγαν. Μόνο που δεν εξήγησαν πως χρησιμοποιείς αυτήν την δύναμη. Ίσως γιατί ήταν αυτονόητο, ότι αυτή η δύναμη ήταν προορισμένη για άλλους. Και τώρα προσπαθώ να την ξεκλειδώσω για δικό μου όφελος. Μάταια.

Ψιχαλίζει. Όπως όλα τα πράγματα σ' αυτήν την πόλη, γίνονται τόσο όσο. Μια αποκαμωμένη βροχή που ταιριάζει σε μια αποκαμωμένη πόλη. Σκυφτοί κάτοικοι, λασπωμένοι δρόμοι, πρόσωπα και πράγματα περασμένα κάτω από τον μεγεθυντικό φακό της νύχτας. Εδώ τα προσχήματα της ημέρας δεν περνάν πλέον, άλλοι κανόνες ισχύουν. Η γοητευτική ασχήμια του σκοταδιού, απωθημένα, βίτσια, ανεκπλήρωτοι πόθοι που έχουν γίνει νευρώσεις, ένα σύνολο που κινείται εκτός νόμου, εκτός κοινωνίας, εκτός νόμου. Μια αρένα που κατασπαράζει όνειρα. Κι εγώ; Εγώ έχω έρθει σχετικά πρόσφατα, αλλά δεν νιώθω παράταιρος. Ίσως γιατί πάντα ήμουν και συνεχίζω αυτήν την ευγενική παράδοση, όπου κι αν κινούμαι. Βλέπω τον κόσμο όπως ο επιστήμονας κοιτάει το δείγμα μιας ασθένειας μέσα από το μικροσκόπιο και προσπαθεί να κατανοήσει την φύση της, προκειμένου να βρει το κατάλληλο γιατρικό.

Εγώ πάλι δεν ψάχνω τίποτα, απλά παρατηρώ. Ένα τόσο καταστροφικό γεγονός όσο το ανθρώπινο, δεν χρειάζεται γιατρεία. Πρέπει να θελήσεις κάτι για μπορέσεις να το επιδιώξεις. Και εδώ κανείς δεν ψάχνει την γιατρεία. Ίσως την επικράτηση, την αυτοεπιβεβαίωση της εξουσίας ή κάτι άλλο εξίσου μάταιο. Τυλιγμένοι όλοι σε μια ψευδαίσθηση ότι είναι αιώνιοι, παντοδύναμοι, πέρα από τα όρια. Κρίμα που συνήθως αυτόν τον ρόλο τον έχουσε αναλάβει άλλοι. Χαμένοι στους αιώνες, κρυμμένοι πίσω από βαριές βελούδινες κουρτίνες, όριζουν τις μοίρες άλλων, όπως ο καλλιτέχνης τις πάνινες κούκλες του. Ίσως κάποτε να είμαι εγώ σ' αυτήν την θέση ή να εξοντωθώ την σημερινή ημέρα. Λεπτομέρειες για κάποιον που δεν θα ξαναδεί το φως της ημέρας.

Εγώ ποιος είμαι; Ένας απρόσκλητος επισκέπτης που βρήκε καταφύγιο στην Θεσσαλονίκη. Και δεν έχω κανένα παράπονο. Αναρωτιέμαι μόνο αν αυτός πρόκειται να είναι ο τελευταίος σταθμός μου ή απλά η αρχή ενός μεγάλου ταξιδιού. Χωρίς στόχο, άλλωστε ο χρόνος είναι ο μεγαλύτερος μου εχθρός. Και σύμμαχος μαζί. Όπως σε όλα τα πλάσματα που απαρνήθηκαν το φως του ηλίου, έτσι κι εγώ βλέπω μόνο την μια πλευρά. Την σκοτεινή. Σιγά σιγά εθίστηκα σ' αυτήν κι αυτός ο εθισμός σκοτώνει την ανθρωπιά μου μέρα την μέρα, όπως ένα σκληρό ναρ-

κωτικό κατατρώει έναν γερό οργανισμό. Δεν έχουν βοηθήσει και οι συνθήκες βέβαια, αλλά ως το παραδεχτώ: τα σκουλίκια αναπτύσσονται στο σάπιο κρέας. Κι εγώ είμαι σάπιος ως το κόκκαλο. Ζω για την επόμενη μέρα, το επόμενο σχέδιο. Επιβίωση.

Ποιός είναι ο ρόλος μου; Θεωρητικά η προστασία της Αυλής της Θεσσαλονίκης. Ωστόσο τελικά καταλήγω στον ρόλο που δείχνει να ταιριάζει: ένας για τις βρώμικες δουλειές που θέλουν να κάνουν τα αφεντικά του, χωρίς να φανούν οι ίδιοι. Με αντάλλαγμα ένα πρόσχημα. Και μέσα από αυτές ικανοποιώ κι εγώ τα μικρά μου σχέδια, φροντίζοντας πάντα να καλύπτομαι και να μη αφήνω ίχνη. Έτσι όλοι μένουμε ευχαριστημένοι. Φροντίζω πάντα να δίνω την εικόνα του ήρεμου και συγκρατημένου, κάποτε και του αργόστροφου. Έτσι αφήνω στον αντίπαλο την ελευθερία κινήσεων κι αυτός κάνει πάντα το ίδιο λάθος: με υποτιμάει. Όχι είμαι κάποιος ο οποίος προκαλεί δέος, αλλά όσοι με υποτίμησαν το μετάνιωσαν. Πικρά.

Φτάνω στον προορισμό μου και αντικρίζω για άλλη φορά μια φτηνή απομίμηση κόλασης Άδεια μάτια, κιτρινωμένα χαμόγελα, σπασμένες φλέβες, παραίτηση. Εξαρτήσεις, απόνγωση, βουβά, ουρλιαχτά, χαμένες ζωές. Μόνο εδώ πλέον θα μπορούσα να μην τραβάω την προσοχή. Παίρνω τα γνωστά στέκια και αρχίζει η ίδια ρουτίνα: φοβισμένα μάτια, τσιγάρο, βιαστικές κομμένες λέξεις. Δεν χρειάζεται καν να επιμείνω στις ερωτήσεις μου, νιώθουν μια άβολη αύρα και μου λένε αυτά που θέλω να μάθω. Άλλωστε με έχουν μάθει πια: μερικά χαρτονομίσματα δεν πείραξαν κανένα και τα δίνω όταν χρειάζεται. Λεπτές ισορροπίες, αλλά τις μαθαίνεις, αλλιώς πέφτεις.

Κοιτάζω το ρολόι μου. Πλησιάζει η ώρα και ανοίγω το βήμα μου. Αργεί ακόμα η ανατολή, αλλά θέλω να συμμαζέψω τις σκέψεις μου. Να καθαρίσει το μυαλό μου, να ανοίξει χώρος για μια νέα φρίκη αύριο.

Πόσο ακόμα;

“Τέτοιες παρατηρήσεις παίρνουν μήνες, χρόνια, δεκαετίες. Αιώνες. Δυστυχώς έχουν άπλετο χρόνο για να διερευνήσουν όλες τις πτυχές της βαμπιρικής και ανθρώπινης φύσης. Και κανέναν ηθικό περιορισμό. Κανέναν κώδικα συμπεριφοράς. Ουδεμία αναστολή ή προκατάληψη.”

Το «...ακόμα ποιο παράξενες νύχτες» είναι μία συλλογή διηγημάτων. Γραμμένα από παλιούς και νέους παίκτες του ζωντανού παιχνιδιού ρόλων Requiem For Greece. Κάθε συγγραφέας παρουσιάζει μία πτυχή του χαρακτήρα που υποδύεται, μέσα από τα δικά του μάτια ή τις παρατηρήσεις των άλλων. Ένα συνονθύλευμα αισθημάτων, φόβων και μυστηρίου όπως το έχουν βιώσει οι παίκτες στον φανταστικό και σκοτεινό κόσμο του World of Darkness.

